Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

Bolette Saintaubain

Af K. L. Rahbek
Professor

Kiøbenhavn.
trykt og forlagt af Director J. F. Schultz

05.9
Ch 24
Magasin
37 5302
2

Almanak

for

Aaret 1805.

Formørkelser.

Udi indeværende Aar 1805 indtræffe i alt syv Formørkelser, nemlig fem Soelformørkelser og tvende Maaneformørkelser. Af Soelformørkelser bliver ingen sigtbare i Kiøbenhavn. Den første Maaneformørkelse indtræffer den 15 Januar; den begynder i Kiøbenhavn om Morgenen Kl. 7. 32 Min. 53 Sec.; Maanen gaaer ganske ind i Jordens Skygge Kl. 8. 30 Min. 54 Sec.; Maanen gaaer ned i Kiøbenhavn Kl. 8. 10 Min. om Morgenen, saa at intet videre af denne Formørkelse her kan sees. Den anden Maaneformørkelse indtræffer den 11 Juli og begynder Kl. 7. 53 Min. 46 Sec. Eftermiddag; men da Maanen i Kiøbenhavn først staaer op den 11 Juli Kl. 8. 21 Min., saa kan man her ei see Formørkelsens Begyndelse. Maanen gaaer ganske ind i Jordens Skygge og Total-Formørkelsen begynder Kl. 9. 4 Min. 14 Sec. Midten af Formørkelsen indtræffer Kl. 9. 48 Min. 32 Sec. Maanen begynder at komme ud af Jordens Skygge og Total-Formørkelsen endes Kl. 10. 32 Min. 50 Sec. efterat den har vedvaret udi 1 Time 28 Min. 36 Sec. Endeligen kommer Maanen aldeles ud af Jordens Skygge og hele Maaneformørkelsen er forbi Kl. 11. 43 Min. 18 Sec., efterat hele Formørkelsen har i alt vedvaret 3 Timer 49 Min. 32 Secunder.

Ti 1 Nytaar — Nye ☽ Kl. 1
O 2 Abel — 41 M. Form.
T 3 Enoch
F 4 Methusalem
Lø 5 Simeon

S 6 Eft. Nytaar. Hellig 3 K.
M 7 Knud Hertug
Ti 8 Ebhard — Første ♈ Kl. 6
O 9 Julianus — 3 M. Eftерm.
T 10 Paul Eremit
F 11 Hyginus
Lø 12 Reinhold

S 13 1 Sønd. eft. Hellig 3 K.
M 14 Felix
Ti 15 Maurus — Fuld ☺ Kl. 9
O 16 Marcellus — 20 M. Form.
T 17 Antonius
F 18 Prisca
Lø 19 Pontianus

S 20 2 Sønd. eft. Hellig 3 K.
M 21 Agnes
Ti 22 Vincentius — Sidste ☌ Kl. 3
O 23 Emerentius — 33 M. Eftерm.
T 24 Timotheus
F 25 Pauli Omvendelse
Lø 26 Polycarpus

S 27 3 Sønd eft. Hellig 3 K.
M 28 Kronpr. Frederik
Ti 29 Christian 7 Fødsel
O 30 Louisa — Nye ☽ Kl. 7
T 31 Virgilius — 49 M. Eftерm.

Februarj eller Blidemaaned har 28 Dage.

F 1 Brigida
Lø 2 Kyndelmisse

S 3 4 Sond. est. Hellig 3 K.
M 4 Veronica
Ti 5 Agathe
O 6 Dorothea
T 7 Richard — Første ☽ Kl. 3 1 M. Form.
F 8 Corintha
Lø 9 Apollonia

S 10 Septuagesima
M 11 Euphrosina
Ti 12 Eulalia
O 13 Benignus
T 14 Valentin — Fuld ☺ Kl. 6 32 M. Efterm.
F 15 Faustinus
Lø 16 Juliane

S 17 Sexagesima
M 18 Juliane Sophie
Ti 19 Ammon
O 20 Eucharius
T 21 Samuel — Sidste ☾ Kl. 0 12 M. Efterm.
F 22 Peders Stoel
Lø 23 Papias

S 24 Fastelavn
M 25 Mathias
Ti 26 Hvide Tirsdag
O 27 Aske Onsdag
T 28 Allegaard

F 1 Albinus — Nye ☽ Kl. 11
Lø 2 Simplicius — 19 M. Form.

S 3 1 Sønd. i Faste
M 4 Adrianus
Ti 5 Theophilus
O 6 Tamperdag

T 7 Perpetua
F 8 Beata — Første ☽ Kl. 10
Lø 9 40 Riddere — 28 M. Form.

S 10 2 Sønd. i Faste
M 11 Thala
Ti 12 Gregorius
O 13 Macedon.

T 14 Eutychius
F 15 Zacharias — Fuld ☽ Kl. 10
Lø 16 Gudmund — 39 M. Form.

S 17 3 Sønd. i Faste
M 18 Alexander
Ti 19 Joseph
O 20 Gordius

T 21 Benedictus
F 22 Paulus
Lø 23 Fidelis — Sidste ☾ Kl. 8
56 M. Form.

S 24 4 Sønd. i Faste
M 25 Marie Bebudelse
Ti 26 Gabriel
O 27 Castor

T 28 Eustachius
F 29 Jonas
Lø 30 Guido — Nye ☽ Kl. 11
44 M. Efterm.

S 31 5 Sønd. i Faste

M 1 Hugo
Ti 2 Theodosius
O 3 Nicetas
T 4 Ambrosius
F 5 Irenæus
Lø 6 Sixtus

Første ☽ Kl. 5
22 M. Eftерm.

S 7 Palme Sønd.
M 8 Janus
Ti 9 Procopius
O 10 Ezechiel
T 11 Skiertorsdag
F 12 Langfredag
Lø 13 Justinus

S 14 Paaskedag
M 15 2 Paaskedag
Ti 16 Flottedag i Kbhavn.
O 17 Anicetus
T 18 Eleutherius
F 19 Daniel
Lø 20 Sulpitius

Fuld ☉ Kl. 0
34 M. Form.

S 21 1 Sønd. est. Paaske
M 22 Cajus
Ti 23 Georgius
O 24 Albertus
T 25 M. Evang.
F 26 Cletus
Lø 27 Charlotte

Sidste ☾ Kl. 3
51 M. Form.

S 28 2 Sønd. est. Paaske
M 29 Petr. Mart.
Ti 30 Severus

Nye ☽ Kl. 9
23 M. Form.

O 1 Philip. Jacobi
T 2 Athanasius
F 3 Kaarsmisse
Lø 4 Florianus

S 5 3 Sønd. eft. Paaske
M 6 Joh. ant. Port. — Første ☽ Kl. 0
Ti 7 Flavia — 38 M. Form.
O 8 Stanislaus
T 9 Casparus
F 10 Bededag
Lø 11 Mamertus

S 12 4 Sønd. eft. Paaske
M 13 Ingenus
Ti 14 Christian — Fuld ☽ Kl. 3
O 15 Sophie — 15 M. Efterm.
T 16 Sara
F 17 Bruno
Lø 18 Ericus

S 19 5 Sønd. eft. Paaske
M 20 Angelica
Ti 21 Helena — Sidste ☾ Kl. 7
O 22 Castus — 29 M. Efterm.
T 23 Christi Himmelfart
F 24 Esther
Lø 25 Urbanus

S 26 6 Sønd. eft. Paaske
M 27 Lucianus
Ti 28 Wilhelm — Nye ☽ Kl. 5
O 29 Maximinus — 9 M. Efterm.
T 30 Vigandus
F 31 Petronelle

Lø 1 Nicodemus

S 2 Pintsedag
M 3 2 Pintsedag
Ti 4 Optatus
O 5 Tamperdag
T 6 Robertus
F 7 Jeremias
Lø 8 Medardus

Første ☽ Kl. 9
0 M. Form.

S 9 Trinitatis
M 10 Onuphrius
Ti 11 Barnab. Ap.
O 12 Basilius
T 13 Chr. Legemsf.
F 14 Rufinus
Lø 15 Vitus

Fuld ☺ Kl. 6
29 M. Form.

S 16 1 Sønd. eft. Trinitatis
M 17 Botolphus
Ti 18 Ericus
O 19 Gervasius
T 20 Sulverius
F 21 Albanus
Lø 22 10000 Mart.

Sidst ☾ Kl. 7
24 M. Form.

S 23 2 Sønd. eft. Trinitatis
M 24 St. Hansdag
Ti 25 Prosper
O 26 Pelagius
T 27 7Sovere
F 28 Eleonore
Lø 29 Petri Pauli

Nye ☽ Kl. 0
4 M. Form.

S 30 3 Sønd. eft. Trinitatis

M 1 Theobaldus
Ti 2 Marie Besøg.
O 3 Sophie Magd. — Første ☽ Kl. 7
T 4 Ulricus — 22 M. Eftерm.
F 5 Anshelmus
Lø 6 Dion

S 7 4 S. eft. Trin. L. Augusta
M 8 Kield
Ti 9 Sostrata
O 10 Vilh. Caroline
T 11 Josva — Fuld ☽ Kl. 9
F 12 Elias — 52 M. Eftерm.
Lø 13 Christiane

S 14 5 Sønd. eft. Trinitatis
M 15 Apost. Deling
Ti 16 Susanne
O 17 Alexius
T 18 Arnolphus
F 19 Justa — Sidste ☾ Kl. 4
Lø 20 Margaretha — 18 M. Eftерm.

S 21 6 Sønd. eft. Trinitatis
M 22 Marie Magd.
Ti 23 Apollinaris
O 24 Christina
T 25 Jacobus
F 26 Anna — Nye ☽ Kl. 7
Lø 27 Martha — 12 M. Form.

S 28 7 Sønd. eft. Trinitatis
M 29 Oluf
Ti 30 Abdon
O 31 Germanus

T 1 Peders Fængsel
F 2 Hannibal — Første ☽ Kl. 8
Lø 3 Nicodemus — 29 M. Form.

S 4 8 Sønd. est. Trinitatis
M 5 Oswald
Ti 6 Christi Forklaring
O 7 Donatus
T 8 Ruth
F 9 Romanus
Lø 10 Laurentius — Fuld ☽ Kl. 0 41 M. Eftерm.

S 11 9 Sønd. est. Trinitatis
M 12 Clara
Ti 13 Hippolitus
O 14 Eusebius
T 15 Marie Himmelfart
F 16 Rochus
Lø 17 Anastatius — Sidste ☾ Kl. 11 14 M. Eftерm.

S 18 10 Sønd. est. Trinitatis
M 19 Sebaldus
Ti 20 Bernhard
O 21 Salomon
T 22 Symphoria
F 23 Zacheus
Lø 24 Bartholom. — S. Frederike Nye ☽ Kl. 3 26 M. Eftерm.

S 25 11 Sønd. est. Trinitatis
M 26 Irenæus
Ti 27 Gebhardus
O 28 Louise
T 29 Joh. Halsh.
F 30 Benjamin
Lø 31 Birte

S 1 12 Sond. est. Trinitatis — Første ☽ Kl. 0
M 2 Elisa — 47 M. Form.
Ti 3 Seraphia
O 4 Juliane Marie
T 5 Regina
F 6 Magnus
Lø 7 Robert

S 8 13 Sond. est. Trinitatis — Fuld ☽ Kl. 2
M 9 Gorgonius — 26 M. Form.
Ti 10 Burchard
O 11 Hellebert
T 12 Guido
F 13 Cyprianus
Lø 14 † Ophoielse

S 15 14 Sond. est. Trinitatis — Sidste ☾ Kl. 5
M 16 Euphemia — 24 M. Form.
Ti 17 Lambert
O 18 Tamperdag. Chr. Frederik
T 19 Constantia
F 20 Tobias
Lø 21 Matthæus

S 22 15 Sond. est. Trinitatis — Nye ☽ Kl. 1
M 23 Linus — 38 M. Form.
Ti 24 Tecla
O 25 Cleophas
T 26 Adolph
F 27 Cosmus
Lø 28 Wenceslaus

S 29 16 S. e. Trin. St. Michel — Første ☽ Kl. 7
M 30 Hieronimus — 51 M. Esterm.

Ti 1 Remigius
O 2 Ditlev
T 3 Mette
F 4 Franciscus
Lø 5 Placidus

S 6 17 Sønd. eft. Trinitatis
M 7 Amalia
Ti 8 Ingeborg — Fuld ☽ Kl. 3
O 9 Dionysius — 0 M. Efterm.
T 10 Gereon
F 11 Prinds Frederik
Lø 12 Maximilian

S 13 18 Sønd. eft. Trinitatis
M 14 Calixtus
Ti 15 Flottedag i Kbhavn. — Sidste ☾ Kl. 11
O 16 Gallus — 53 M. Form.
T 17 Florentius
F 18 Luc. Evang.
Lø 19 Balthasar

S 20 19 Sønd. eft. Trinitatis
M 21 11,000 Jomfruer
Ti 22 Cordula — Nye ☽ Kl. 2
O 23 Søren — 31 M. Efterm.
T 24 Proclus
F 25 Crispus
Lø 26 Amandus

S 27 20 Sønd. eft. Trinitatis
M 28 Kronprindsesse Marie
Ti 29 Narcissus
O 30 Charl. Louise
T 31 Lutherus — Første ☽ Kl. 4
2 M. Efterm.

November eller Slagtemaaned har 30 Dage.

F 1 Alle Helgen
Lø 2 Alle Siæle

S 3 21 Sønd. eft. Trinitatis
M 4 Otto
Ti 5 Malachias
O 6 Leonhard
T 7 Engelbret — Fuld ☽ Kl. 2
F 8 Claudius — 46 M. Form.
Lø 9 Theodorus

S 10 22 Sønd. eft. Trinitatis
M 11 Morten Biſp
Ti 12 Torkild
O 13 Arcadius — Sidſte ☾ Kl. 7
T 14 Frederik — 35 M. Efterm.
F 15 Leopold
Lø 16 Othmar

S 17 23 Sønd. eft. Trinitatis
M 18 Heſychius
Ti 19 Eliſabeth
O 20 Volkmar
T 21 Marie Ofring — Nye ☽ Kl. 6
F 22 Fred. Ferd. — 25 M. Form.
Lø 23 Clemens

S 24 24 Sønd. eft. Trinitatis
M 25 Catharina
Ti 26 Conrad
O 27 Facundus
T 28 Sophie Magdalene
F 29 Saturnus — Første ♄ Kl. 11
Lø 30 Andreas — 53 M. Form.

December eller Christmaaned har 31 Dage.

S 1 1 Sond. i Advent
M 2 Bibiana
Ti 3 Svend
O 4 Barbara
T 5 Sabina
F 6 Nicolaus — Fuld ☺ Kl. 1 58 M. Efterm.
Lø 7 Agathon

S 8 2 Sønd. i Advent
M 9 Rudolph
Ti 10 Judith
O 11 Damasus
T 12 Epimachus
F 13 Lucie — Sidste ☾ Kl. 5 26 M. Form.
Lø 14 Crispus

S 15 3 Sønd. i Advent
M 16 Lazarus
Ti 17 Albine
O 18 Tamperdag
T 19 Nemesius
F 20 Abraham
Lø 21 Thomas — Nye ☌ Kl. 0 58 M. Form.

S 22 4 Sond. i Advent
M 23 Thorlacius
Ti 24 Adam
O 25 Juledag
T 26 St. Stephan
F 27 Joh Evang.
Lø 28 Børnedag

S 29 S. i. Juul og Nytaar — Første ☽ Kl. 5 10 M. Form.
M 30 David
Ti 31 Sylvester

Religionen.

I Musernes hellige Lund heinyst Jeg sad
Tubaens Klang, og kiælne Harpes Toner Jeg horte;
Myrthen bæved', og Pindi Ceder sig rørte.
Luna legte blandt Strengene glad
Sangen steeg i det fæstlige Stille;
Fortryllende Hellas! min Aand hos dig boe,
Hos dig Jeg mig fri og lyksalig vil troe,
Som klare Bæk, hvis Bolger fra Helikon trille,
Henflyde dens Aar, som moderlig huld Du opdrog —
Da sukkede Jeg, og Hiertet underligt slog
Jeg følte en Længsel en Smerte,
Men kunde ei nævne, hvad Siælen begierte. —

I Rosen-Hegn vankende fri Cypris mig fandt,
Smilte huld, og mig hen til sin Helligdom vinkte;

Druens Saft i de gyldne Bægere blinkte —
Evan glad dem med Ephen omvandt;
Tiden fløi, ved dens flagrende Tomme
Vild, sorgeløs, Latter og Munterhed sad.

Blandt eder, blandt eder, saaledes Jeg bad,
O, Evan! o Cythere! mit Liv Jeg hendromme,
Chariterne skal min Bane med Blomster bestrøe
Hendynfet af dem, i eders Skiød vil Jeg doe —
Da lød fra mit Indre en Stemme,
Som bød mig min vilde Henrykkelse glemme —

Hen til Philosophens Lycee nærmed' Jeg mig
Vanked' taus, ærbodig, under høie Plataner;
Du! som stedse, paa lyse, glimrende Baner,
Fattig var, naar Jeg troede mig riig,
Hierte! Du, som om varige Glæde
Mig stedse paaminder, hiin hellige Fred
Hvis Navn kun Du kiender, men ikke dens Sted,
O! find den her, din Fred, her er Viisdommens Sæde
Og aldrig Jeg skal din salige Helligdom flye,

Som ene formaaer at skiænke Hvile og Ly —
Men Tvil kun og Klygt man mig lærte,
Forvilded' min Aand, og ei lægte mit Hierte —

Da Jeg mindes dig min Uskyldigheds Ven
Hæderfuld, og skion, som dig min Fader fremviste,
Blid og venlig, som barnlig Læbe dig priste,
Religion! dig Jeg søgte igien,
Du mit første Suk iled imøde,
Jeg atter med dig fandt min hensvundne Roe
Du Guds Aabenbaring! Du salige Troe!
Som qvæger mig end da, naar Du ræsser min Brøde
Den barske Philosophs Dyd ei, men Kiærligheds Bud
Ad rolige Veie trygt mig leder til Gud,
En Ven i min Barm nu Jeg forer,
Hvis Stemme paa enlige Stier Jeg hører.

Atter hæver Tuba mig nu ved vældige Klang,
Naar om Heltes Daad fra Oldtids Dage den lyder,
Luthens Tone mig atter Mod indgyder,

Atter føler Jeg Elskerens Sang;
Fri og dristig Jeg Glæden indlader:
Ved. mustrende Qvad Jeg i vennefuldt Lag
Opklarer den stundom formørkede Dag;
Naturen blid mig smiler, Jeg kiender dens Fader:
Din Aand, o Religion! gyder Ild i min Barm,
Jeg hviler ved Kildens Bred med Harpen i min Arm;
Dens Jubler til Himlene trænge,
Thi Vellyd Du giver til bævende Strænge.

J. Rein.

Sandhed.

Stierne, som Algodhed tændte,
Som før Verdens Grundvold brændte,
Du, som aldrig daler ned;
Sandhed! evig, som din Fader,
Lys for Jordens Myriader!
Sandhed! lys for vore Fied!

Lad vort Liv indviet være!
Som Vort Hierte, til din Ære!
Villigt lyde hver din Røst!
For din Hæder vil vi stride,
Dig til Hæder vil vi lide,
Sandhed, du vort Haab! vor Lyst.

Sandheds Gud, blandt os tilstæde!
See! vi for dit Aasyn træde,
Signe du vor Daad og Id;
Giv os, mod vort Maal at hige,
Til vi samles i dit Rige,
Evigt over Død og Tid.

Th. Thaarup.

Vinteren.

(Et Fragment.)

Ned fra Fieldets nogne Skiær
Stiger Vinteren ukaldet,
Zittrende, og grim, og skaldet,
Kold og bleeg paa Næsen nær.
Knarvurn knurrer han, og brummer,
Langs med Dovres morke Ryg'
Vammelig i Saug, og syg,
Naar han stønnende forstummer.

Mosens knæbrende Tyran
Fandt hans Toner alt for hæse,
Vildgiæs, som dog selv kun hvæse,
Viben selv mishager han.
Drosten flyer fra fulde Ronner,
Svalen stum, men stin i Smag,
Flyer fra det bekiændte Tag,
Naar den horer, at han stønner.

Skræk for Skovens Harmoni.

I kun, sorgelige Fugle,
Heire, Krage, Ravn, og Ugle
Stemmer melancholisk i;
Kun de torre Graner knage,
Kun en enkelt Ulv, en Biorn
Tude ned mod Dalens Børn
At indbyde dem til Klage.

Jorden synes bag sit Slør
Stiv og dorsk og grim af Alder;
Løvet brunes, krummes, falder,
Græsset gulnes, hælder, dør,
Søen hvidnes, hærdes, fryser,
Bække sagtnes, standse, staae,
Er det vel at undres paa
Om min stakkels Muse gyser — — —

J. Ewald.

Efter Boileau.

Jeg Eder seer igien, I stille Steder!
Mit Lives bedste, snart hensvundne Glæder
Elisas Kiærlighed mig skiænkte her.
Hvi foler du endnu den samme Smerte
Ved hendes Navn, o, mit bedragne Hierte?
Har du forglemt, du elsker ikke meer?

End Blomster groe her, som de forhen groede,
Da Krandsen i mit Haar Elisa snoede;
Men hendes Kiærlighed henvisnet er.
Hvi foler du endnu den samme Smerte
Ved hendes Navn, o, mit bedragne Hierte?
Har du forglemt, du elsker ikke meer?

Det Skionne.

End eengang, o Musa! paakalder jeg dig;
End eengang tillad, jeg din Lund giennemvanker,
Og omskifter Folelser, Længsler og Tanker,
Af hellige Kilder berusende mig!
Begeistret jeg blandt dine Billeder jage,
Det Skionne opsøge og henrykt opdage;
Dog, Musa! din Yndling opsøger det ei,
Det møder ham end paa hans meisomme Vei —
Her, Hist, overalt hvor dit herlige Tempel
Omstraales af Himlens ætheriske Blan
Det Skionne, Harmoniske ene han saae;
Han ene erkiendte, og hædred dit Stempel;
Hver Blanding af Farver, hvis Finhed undgik
Det taggede Øie, han finder og følger!
Hver halvskiulte Ynde opdager hans Blik

Og dobbelt beundrer, fordi den sig dølger —
Du Hedenold elsker, O Musa! fortæl,
Fra fiærneste første blandt Seklernes Dage
Hvo vidste de Skionhedens Træk vel at drage,
De første, som rørte et Menneskes Sind?
Til virksomme Tanke hvo gav Idealer?
Den Haand, som i Menneskets Aasyn har lagt
Den Høihed og Visdom og Ynde og Magt,
Den Haand, som hvert Foraar saa underfuldt maler;
Naturens den runde, velgiørende Haand
Har Næring som Følelse skiænket hans Aand —
Vank om mellem Kunster, som Templerne pryde,
Dets Hvælvinger af din Beundring gienlyde!
I Fyrsterhes lyse Palladser indtræd,
Ved Skionhed i tusende Former dig glæd,
Og dog, hvad var Mesterens Værk — ei at skabe,
Kun trolig den store Natur efterabe;
Naar Nordlyset flammer, naar Solen opstaaer
Knap Kunstneren meer end beundre formaaer;
Ensformighed trætter, Afvexlingen glæder

Den Regel for Skionhed Naturen udbreder;
Hvo lærte vel Kunstens fortryllede Son
At Hvælvingen er majestætisk og skion?
Den, som ved et Wink Firmamentet udspændte
Og Verdeners Hær paa dets Bue udsendte;
De skinnende Kloder i umaalte Rum,
Som dreie i stadige Cirkler sig om,
Til hellig Beundring først Hiertet opvakte,
Og Tanken om Cirkelens Skionhed frembragte —
Lad dristige Tanke og varm Phantasi
Til ukiendte Under af Skionhed opstige
Natur! disse Grændser den kom ei forbi;
Den Delene samlede dog i dit Rige —
Fra Piet til Raphaels henrykte Aand
Det Skionne gaaer over, og styrer hans Haand;
Det Skionne en Phidias seer, og henrives,
Og Meiselen skaber, og Steenen oplives;
I Piet det Skionne sig malte, og stod
Til Digterens Siæl, og hans Harpe da lod;
I din Lund, Philomele! Amphion først lærte,

De himmelske Toner, som tolke hans Hierte —
Et Folk engang blomstred' ved Helikons Fod;
Permessus endnu ved de yndige Bredder
Omsonst efter Musernes Yndlinger leder;
Forsvundne de ere — O! ingen forstod
Som de at beundre det Skionne, opdage
Ethvert af dets lønligste, letteste Fied,
Den reneste Fryd af Naturen at drage,
Og dybt i dens Værksted at trænge sig ned;
O! blot deres Navne hver Musernes Dyrker
Til høiere Tanker oplofter og styrker;
Som studsende Dværge ved Gravhøien staae,
Der Levninger viser af Kiæmpe — Forfædre,
Tilbedende saa deres Værker vi hædre,
Dem Oldtiden bød til vort Øie at naae,
Til Guder blev Mennesker ved deres Haand,
Thi Menneskets Guddom de fandt i sin Aand;
Hvad dem var den store Natur, de os ere.
Vi skue og føle, beundre og lære —
Hver Dag fra Naturens velgiørende Skiød

Velsignelse til Millioner nedflod,
Men ingen blandt alle, som ham, den velsigner
Der føler dens Skionhed og den efterligner —
Ei eene den grandskende Visdom nedbrød
Hver Skranke, og trodsede Farer og Død
For fiærneste Lys ei af Sigte at tabe,
Du tryllende Muse! og Helte kan skabe,
Som søge, hvor Kiække end blegne af Skræk,
Det Skionne i frygtelig herlige Træk —
Orkanen hist raser blandt skyhoie Bølger,
Som gabende vise den oprørte Bund,
Og Torden paa Torden høitrullende følger,
Og Lynene spiller paa sorteblan Grund;
I Stormen sig Søefugle hvirvle, og klynke,
Og Haabet den dristigste Søemand forgaaer,
Hans Læber forstumme, og Hænderne synke;
Ved Stumpen af splittede Stormast der staaer
En Kunstner *) og skuer den rædsomme Scene,
Og skuer det Store det Skionne allene;

*) Maleren Vernet.

Fortryllende Syn! o Natur! Du er stor,
Opslug mig, i Døden jeg føler dig stor,
Udraaber han henrykt blandt stigende Farer,
Og levende Alt i sit Minde bevarer. —
Dog, Muse! din Yndling ei ene er den,
Som rund Du meddeelte din skabende Evne,
Som sildigste Slægt med Beundring vil nævne
Nei, din er hvert Insets fortrolige Ven,
Ei viede Præst blot dit Tempel betræder
Nei aabent det staaer for enhver din Tilbeder,
Som seer, hvad han seer, som ei Fordom opdrog
Til ydmyg at bære hver Daarligheds Aag,
Som braagede smagløse Pragt ikke blænder,
Men Skionhed i ædle Enfoldighed kiender,
Som graadig de lokkende Frugter ei seer,
Blot ønsker at nyde, og føler ei meer —
O! Fattig blandt Jordens de herlige Skatte
Er hver, som den Fryd kun at eie kan fatte —
Luk, Høihed! kun gyldne Palladser for mig,
Ei, straalende Rigdom! ei nærme Du dig

Ei borgede Glands, selv ei Kunsten jeg savner
Mig kalder Naturen, mig Himmelen favner —
Tidt lyst i det mørknede Øie oprandt,
Naar gladelig jeg overrasket mig fandt
I Orken, som frygtelig Taushed beboede,
Som glemt af sin Moder Naturen jeg troede;
Blandt Klippernes Rifter, af sparsomme Muld
Fremspired' en Rosenbusk, smilende huld —
Et Billed paa Ufryld, som synder sig ene,
Og troer ei Bevandring og Roes at fortiene,
Ombankende Yngling paa ensomme Vei
Opdager den glad og miskjender den ei —
Og her en Beundrer sig Skionheden nærmer;
Den livlige Dompap, saa deilig som glad,
I Toppen af Busken istemmer sit Qvad,
Og vild i sin Elskovs Henrykkelse sværmer —
Ei Øde for forstående Øie der er,
Saa tænker jeg og ved min Side jeg seer
Et Mos mellem Smaating paa Jorden knap regnet.
Umærket maaskee denne Slægt for hensvandt

Mit Øie maaskee den for første Gang fandt
Med underfuld Rigdom af Skionhed sandt tegnet —
Saa tidt, paa mit Hierte naar Kummeren laae,
Naar Øret blot hørte og Øiet blot saae,
Da, Muse! ved Floden, i Engen, i Lunden
Du mødte mig blid, og min Kummer var svunden,
Og Taagen, hvorhen Du dig vendte, nedfaldt,
Det Skionne udviklet jeg sandt overalt —
Ond Mennesket er og for Jorden en Plage,
For Himlen en Affky — saa hørtes min Klage —
Da saae Du til Hytten, som nær ved mig stod,
Frem kom mig et barnligt Ansyn imod;
Af talende Øie og kierlige Mine
Fred, Tillid, og Godhed, og Ynde fremskinne;
Saa danner Naturen, jeg føler dens Haand,
Saaledes formaaer den allene at tegne,
Saa Aftrykket er af vor herlige Aand,
Og saa skal vi blive i blidere Egne —
Mit Norge, det Land hvor min Harpe jeg slaaer
Hvor først Du mig kaldte i Ungdommens Aar,

Hvor selv Du opdrog mig og vante mit Die
Blandt Nædsler at finde det Ædle og Hoie,
Hvor henrykt med mig Du fra Fieldspidsen saae
Over Fossen den hvælvede Regnbue staae,
O! Muse! blandt Minder af elskede Navne
O! skulde Du Rigdom af Farver her savne —
Min Sommer er kort, men paa Ynder dog riig
Tillokkelser har end min Vinter for dig,
Du oste min Siæl over Himlelue hæved,
Naar Snéstætten funkled af Stiernernes Glands,
Og Fuldmaanens Skin giennem Granskoven bæved,
Der kneiste med grøn, uforvisnelig Krands —
Alt aande fra Sønden de mildere Vinde,
Med løsnede Lænker fro Bækkene rinde;
Ved Siden af glidende flydende Snee
I grønne Dragt Foraarets Spæde sig tee,
Alt Blomsterne hist fra sit Fængsel fremkige,
Hvor skynde de sig i elskværdige Rad
Med tidlige Prydelse, barnligen glad
Sin Moders det ny Diadem at berige.

Jeg kiender din lette og yndige Gang,
O Foraar! modtag Du min jublende Sang,
Velkommen, dig søsterlig Skionhed ledsager,
Og Glæden sin venlige Plads hos dig tager
O! snart skal jeg nu til din Rigdom hentye
Og see dine Under og finde dem ny,
Thi Liv har din Skionhed, og aldrig den kieder;
Ei Øiet blot smigrer, men Hiertet og glæder,
Ved Morgengry skal jeg opvaagnende glad,
Fra ældgamle Egers ærværdige Rad
See ud over Havets den straalende Slætte,
Mod Solen see Fiskene blinkende sprætte,
Og Fugle med muntre og lhnsnare Sving
Sig tumle i Ætherens Egne omkring
Beskue hver Skionheds de enkelte Dele,
Og glemme dem atter, henrykt ved det Hele —
Naar da jeg i Skoven, paa nyskabte Land
Ved Floden, som ruller paa snehvide Sand
Er træt af at skue og undres og vanke,
Jeg leder tilbage den sværmende Tanke

Til Ungdommens Aar, til min tidlige Drom;
O himmelske! dig min Indbildning skal male
Saa skion som blandt hine de nordlige Dale
Jeg fordum dig modte, uskyldig og om;
Jeg, vandrende med dig i Aftenens Stille
Meer livlige Farver saae kundt om at spille,
Hvor deilig var Alt, som omringede mig,
Skiondt Halvt kun jeg saae det, jeg saae ikkun dig;
Og giennem det Synlige, som dig indhyllet,
Det ydere Slor, som mit Die fortryllet,
Fremlyste din Siæl mig saa ædel og klar,
Dit Aasyn en Tolk for dit Hierte kun var —
Da folte jeg forst ved den Tanke mig qvæget:
Det Skienne er mere end Sandsernes Lyst
Sin Aand har Naturen i disse Træk præget,
Velgiorenhed, inderlig Godhed og Trost;
Hver Ynde om hoiere Gienstand mig minder,
Om noget, som bliver, naar Billedet svinder;
O! elskte, som ved min Omfavnelse svandt,
Dig natlige Syn, som jeg aldrig gienfandt

Skal hisset jeg atter som skion: dig gienfinde
Din Ufkyld, din Godhed skal aldrig forsvinde —

Kom Muse! o kom, paa min Vandring følg med,
For os stiger Vaaren saa blidelig ned,
Og Skovene krandser, og Luften opfylder
Med Ambra og Vellyd, og Bierget forgylder;
For os finder Bakkens det klare Chrystal,
Os kalder den rige og blomstrende Dal. —

J. Reim.

Indvielsessange

bestemte

for Monumentet over 2den Aprils Faldne.

Paa deres Grav, hvis skionne Lod
Det blev i Kamp mod vældig Fiende
At offre Fædrelandet Helteblod,
Staae dette Taks- og Hæders-Minde!
Skiondt og det staaer i hvert erkiendtligt Bryst,
Forinden Danmarks, Norges, Holsteens Kyst.

Men Fædrelandet selv det er,
Som hædrer dem og sig med dette Minde,
Og takfuldt Danmark, Norge, Holsteen her
Med Hæderskrandsen det omvinde.
Af os indviet her, o Steen! du staaer
Vor Tolk til fierne Frieheds sidste Aar.

Og til i Støv du smuldrer hen,
Velsigne Freden Dannerkongens Rige,
Men trues engang eller krænkes den,
Du kraftig Dannerfolket sige:
Saa værned dine Sønners Tapperhed,
Saa stedse værne den om Rigets Fred!

Sang
til samme.

Vær kiært, vær helligt Kiækheds Minde.
Paa faldne Brødres Hvilested!
Erkiendtlig Savnets Taare rinde,
Den vie det til stille Fred!
Her grunde Nordens unge Mand
Paa Konge, Pligt, og Fædreland!

Her nordisk Moder Sønnen lære
Sin skionne Pligt, sit høie Kald,
For Fædrelandets Vel og Ære
Ei frygte Fare, Saar og Fald,
I Fredens Skiød i Orlogsfærd
At være Fædrelandet værd.

Vee den, vee den, hvem Krig er Hæder!
Hans Lyst er Sværd, og Rov hans Haab.
Han spotter kold, naar Uskyld græder,
Og jubler ved Fortvivltes Raab.
Hans Frydeblus er Stæders Brand,
Han skaber Ørk af Agerland.

Velsignet være Folkets Fader,
Som skiønner Folks og Fredens Værd,
Han offrer ikke Myriader
Til stolt undværligt Ledingsfærd;
Han byder Striden, naar han maa,
For ham, for ham bør Folket staae.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
Du Fædrelandets Kiærlighed!
Gior Manden kiæk i Slagets Torden,
Og nyttig i den glade Fred!
Vær Borgerkrands hans Løn for Mod,
Usmittet af undværligt Blod!

Th. Thaarup.

Til —

Tidlig syntes alt min Aand at høre
Sanggudindens, Danas høie Kald,
Og forvoven proved jeg at røre
Dine Strænge, Sulmos kiælne Skiald!
Tiburs store Sangers rene Toner,
Høie Brittebarders Evighed
Lokkede mig hen mod Pindi Throner
Men — jeg Svage sank i Afmagt ned.
O fra Lysets Helligdomme svæved
Da en Genius i Guders Glands,
Og for Alt, hvad jeg af Phæbus kræved,
Rakde Venskab mig sin stolte Krands.

C. A. Lund.

Sang.

Nu er da Vaaren kommen,
Nu er os Busken kær,
Og Nattergalen toner
Sødt i det grønne Træ.
Og huldt de unge Roser
Tæt ved hverandre staa:
Og klart de runde Vover
I Solverbækken gaae.

See Aftenstiernen smiler,
Den vækker Elskovs Lyst
O see den smukke Pige
Hist med det fulde Bryst.
Og see de smaae Zefirer,
See, hvor de uden Larm
Det tynde Flor borterive,
Som dækker hendes Barm.

Dj Pige! søde Pige!
Nu har jeg lukt min Bog,
Jeg sidder ei, og stirrer
Meer i det gamle Sprog;
Det Liv, som der jeg finder,
Det blomstrer ude nu,
Ak kom min Elskerinde!
Hvor længe tøver du.

Du Himmel, som kan skue,
Du Zefir, som kan stage,
Du Lillie, som kan lue,
Du Rose, som kan gage,
Sødt synge Nattergale,
Naar Skoven sig har svalt,
Du synger, og kan tale,
Du søde Alt i Alt!

Ak kommer, og omringer
Den unge Sanger her!
Mens høir hans Lyre klinger
Bag disse Bøgetræer;
Om Amors Rosen-Lænker
Han henrykt synge vil,

Ak kommer hid og skiænker
Et Kys ham for sit Spil.

Ak Tiden gaaer tilbage,
Naar Livet springer frem,
De unge gamle Dage
Staae op fra morke Hiem.
Slet intet da jeg savner
I Favnen af min Moe,
I Skoven springe Faunner
Dryader i min Søe.

Og Pan staaer kiæk for Skoven
Brat for en Tiornehæk,
Og jager Tidens Kloge
Bort med en panisk Skræk,
Som vil min Dryas dræbe
Min overgivne Faun
Og med en isnet Læbe
Koldt spotter Elskers Navn.

Oehlenschlæger.

Til
min Fødeegn.
(Oversat.)

Du, som min Barndom gav din Omsorg og dit Stempel,
Dit Minde, Hiemmestavn, end blomstrer i mit Bryst,
Mit Øre lytter til dit blide Ekkos Røst;
Mit Hierte dyrker end dit skovbegroede Tempel,
Jeg seer dig blussende af Kraft og Ild
Gigantisk dristig og poetisk vild.

Med Ydets Tryllesprog jeg hører dig at tale!
Hver Tanke i dit Skiød klar som din Himmel er;
Paa dine Fossers Skum den vilde Kraft du bær,
Og Freden vandrer taus i dine stille Dale,
Stolt dine Field' mod Himlen stue op,
Og slynger Stiernekrandz om høie Top.

Saa var den glemte Egn, hvor Ossians Røst sig
hæved,
Med Guddom i sit Bryst, med Vinden i sit Haar.
Han stod paa Klippens Top, og sang — forsvundne
Aar:
Lig Gienfærdskarer rundt omkring hans Lyre svæved;
Frem giennem Sekler kom hans Gudesang,
Med Duens Enfold, og med Tordnens Gang.

Hvor skiøn din Sommer er! paa engang Jette vorden,
Han stiger blomsterklædt af Sneens Vugge blod,
Paa engang Knop og Frugt han bærer i sit Skiød,
Og runder med et Strog hvert Ax, som kroner Jorden,
Selv Dagen, som omfavner dig saa blid,
Forglemmer da sin halve Hviletid.

Skiøn er din Vinterselv; han som en Helt fremtræder
Med Rimfrost i sit Skiæg, en Grankrands om sit Haar,
Han gaaer, og Sølverkorn kring dine Lunde saaer,
Og med forfrossen Haand i Dalen Liljer spreder.
Paa Volgen, nys i Krig med Skiærets Kant,
Han lægger tungt sit Skiold af Diamant.

Hvor bare vi blandt dine Fielde glade,
Naar paa den krumme Ski fra Klippens hvide Bryn
Vor raske Drengeflok nedstyrted' som fra Skyen,
Og svævede paa Staal henover Volgens Flade.
Omkring os Sneen, Rosen paa vor Kind,
Med Bryst af Ukyld, og med Fod af Vind.

Hvor glad jeg Maanen saae paa Himlens dunkle Bue
Bag Vintrens Solversky — Men Stormen kom med Hast,
Den feied' Klippens Snee; selv Egen skialv og brast,
Og Nordlys knittred ned fra Himmelen i Lue.
Og Skovens Rehn, fra Busken jaget op,
Stod ør og sky paa Fieldets nøgne Top.

Meer mild din Sommernat kom dine Born at fryde,
En Lyd af Egnens Leeg forfølger hendes Spoer,
En Perlekrands af Dug fra Lokkerne hun snoer.
Det lysblaae Aetherstov de gyldne Stierner pryde.
Ker hendes Vogn ad Marken ruller hen,
Naar Dagen Die strualer frem igien.

I uforvisnet Pragt din Skov mod Skyen kneiser.
Med Diadem af Mulm, med tunge Kiempeskied
Gaaer Jordens Aarsbarn, Fyr, fra dine Klipper ned
Og herskende sit Spir paa skummet Bølge reiser.
Ei speile meer i Indsøens Lyt, hvis Bred
Er i et venligt Klippebælte klædt.

Dig, som min Fødeegn i Moderskiødet bærer,
Tyranners bagrue Skræk, og gamle Friheds Værn,
Dig skiulte Klippeson, dig hilser jeg, o Jeru!
Som Roma gysed' for, og endnu evig ærer,
Du Ørnes Legion i Flugten slog,
Og seirende ad Klippen atter drog.

Stig stolt fra Klippens Skiød blandt Palmerne af Freden,
Og slyng din stærke Arm omkring din Hiemmeegn;
Din Styrke bruge vi til Landefredens Hegn,
Til blanke Plovstiært hvæst, til Høstens Segel vreden.
Og seirende som Segel og som Sværd
Du meie Agren, meie Fiendehær.

Lad andre Folkefærd af Vellyſts Bæger nippe,
Og ſynke i dens Favn saa kraftesløs og kold.
Det Folk jeg fødtes blandt, vil blot, som Hedenold,
Sin Enfold og sin Plov, sin Frihed og sin Klippe.
Did kom ei Blødhed — Deres gamle Troe
Staaer fast som Field, hvor deres Skatte boe.

Tag, Pige fra min Egn, den Krands, en Landsmand binder,
Fra Stadens Dukker flyer hans Sicel saa længselfuld
Til eders muntre Kreds, hvor Uskyld smiler huld,
Og Sundhedsblommer staae paa eders blide Kinder,
Blufærdige I Speilets Roes forsmaae,
Fra Bølgen selv I rod' som Luna gaae.

Forraader mig min Sang? — O lad din Søn dog binde
En Hytte i dit Skiød, o Fødestavn, engang,
Din Høihed for sin Sicel, din Enfold for sin Sang,
Fra dine Ædles Bryst et kiærligt Suk til Minde.
Lad dine Blomsters Duft, dit friske Løv
Ei skye den Torv, som grønnes paa hans Støv.

Sagen.

Til Modgang.

Jeg tør — stolt hæver sig min Aand —
Dit strænge Blik frimodig møde,
Og end, mens Hjertets Wunder bløde
Tør dristig række dig min Haand;
Tør rolig dine Raad randsage,
Tør Visdom i din Vei opdage,
Og Godhed i din haarde Dom. —

Min stærke Sang den Svage flye,
Som dorsk sig om i Støvet sniger,
Og skiælver, naar fra Polen stiger
En mørk og tordensvanger Skye,
Som ængstlig hver en Plet opleder,
Hvor Glædens Soel sin Glands udbreder,
Og græder, naar den skiuler sig. —

Igiennem Plagers skiulte Vei
Igiennem dine Lyn og Torden,
O Modgang! hoit hen over Jorden
Op til dit Udspring stiger jeg,
Jeg seer, og mig i Undren taber,
Fra Lysets Gud, fra Glædens Fader
Til Jordens Held udspringer Du. —

Med faste Blik Du nærmer dig
Den Spædes trygge Vuggesterleie,
Afstrikler ham hans Fremtids Veie,
Seer alt, hvad han vil ønske sig;
Ei Uskyldt Smil, ei første Taare
Ei omme Klager dig bedaare
Din Dom er uforanderlig —

"Hvil sødt, o Spæde! taler Du,
"Fred være med din Barndoms Dage!
"Jeg vil dit Held og ei din Plage,
"Ei trænger Du til mig endnu!
"Engang med Venne-Haand Jeg knuser
"Det Glædens Bæger, som bruser,
"Som lonlig Gift paa Bunden har. —

"Lad Lykkens kiælne Fosterson
"Omsværme, Glæder evig nyde,
"Og kun sit eget Jeg adlyde,
"Sin Lod han finde himmelsk skion,
"Dig Jeg for Verden vil opdrage,
"Min sunde Næring Du modtage,
"Og vorde stærk og klippefast." —

I tidlig Vaar opdrog du mig —
At jeg ved andres Nød har Taarer,
At Gækkes Haan mig ikke saarer,
At jeg ved Noisomhed er rig,
At Venners Kreds, ei Daarers Vrimmel,
At stille Hiem det er min Himmel;
O! dette Alt jeg skylder dig —

Skiondt Mindet endnu bittert er,
Ærbødig, tause jeg dog tilbeder,
Saa tidt jeg nærmer mig de Steder,
Som Vidne om min Kummer bær,
Hver Gravhoi, hvor jeg ofred Klage
For elsket Barn, for ømme Mage,
Og trofast Ven, mig hellig er. —

Jeg stadig vandre Banen hen,
Ei vil jeg varig Fred begiære,
Kun at jeg den maae værdig være,
Kun moden til at nyde den;
Men er jeg endnu nok ei prøvet,
Da, naar jeg krymper mig i Støvet,
Skal Haabet dog opløfte mig. —

Rein.

Til
en fornem Herre.
(Efter det svenske.)

Ag gyldne Digger! og vær stor!
Foragt os Vandringsmænd, som ægte Matador!
Din Rigdom og Foragt os mindre rore,
End i din Storhed du kan troe;
Vi heller gaae til Fods i egne Sko
End i en Ryggers Vogn paa Puf vi kiøre.

K. R.

Til
Kierlighed.

Du, som til Livets Held fra Godheds Throne smilte
Til en uskyldig Dødelig,
Og Chor af Engle var omkring ham, da han hvilte,
At see ham vaagen lykkelig.
O Kierlighed! dit Smil i Hytter og paa Troner,
Er Dødeliges Salighed;
Og for din Guddoms Magt al Jordens Millioner
Fra Slægt til Slægt skal knæle ned.

Thi hvad er Diadem, og Biergets Guld at eie,
Ei gior det Fyrsten lykkelig,
Naar han i Thronens Glands og paa sit gyldne Leie
O Kierlighed! maa savne dig.

Du gior til Kongesal en Hyrdes suøvre Bolig,
Hans stille Kreds et Eden lig;
Og selv ved tunge Kaar hans Sial saa let, saa rolig,
O Kierlighed! saa lykkelig.

Hans stille Strimmel Jord langt meer end Rigdoms
Skatter,
Hans Søvn paa haarde Leie sød,
Hans Drik, som klare Vin, og Siestehudets Latter
Du skaber ved hans Brød.
Blandt Livets Torne har du dine Roser slettet
Du Skiebnens Galde sødnet har,
Og kun et Glimt af dig har Trællens Kummer
lettet,
At ham ei tung hans Lænke var.

O Kierlighed! henrykt ved disse glade Scener
En Lovsang jeg udstammer dig,
Men Dydens fromme Ven allene det fortiener
Ved dig at vorde lykkelig.

Kun han kan føle det forunderlige Høie,
Som unævnt tager Hiertet ind,
Kun han seer Salighed i Pigens Øie,
Det tause: jeg er evig din!

Kun han fortiener Navn af Mand, og Navn af Fader;
Han Kierlighed! din Fylde nød!
Han deler Moders Smil, som henrykt hun nedlader
Til Barnet i sit fromme Skiød.
O Kierlighed! velsign min Ven; velsign hans Pige
Med al din Stands Lyksalighed!
Velsign dem begge! hør du mig Uendelige!
O du, som skabte Kierlighed.

Th. Thaarup.

Fredrik **r

eller

den danske Barnwell.

En Fortælling i Breve.

Naar Sielen ei vil binde,
Men villig lod sig binde
Af Elskovs Tyrannie,
Skal selv paa Vennens Læbe
Raad blive Gift, og dræbe
Den, som han vil befrie.

Thor i Balders Død, 2 Act sidste Scene

den 17 April 180*.

Fredr. **r. til Ludvig **s.

Vi skiltes Uvenner ad i Gaar Aftes første Gang i vort Liv. Jeg kan ikke finde mig i, at naar vi i Dag mødes ved vore Forretninger, Vedkommende og Uvedkommende skal op-

dage denne Forandring. Jeg skriver dig derfor dette til saa tidlig, at du kan have det inden du gaaer paa Contoiret.

Du havde Uret i Gaar, utilgivelig Uret, Ludvig! de andre hverken vil eller kan jeg besværge mig over, Galningen, * * g, og den forsvirede * * * m, kan ikke dømme anderledes; overalt var det sienspynlig * * * Johannisberger, der talte af dem. Men du Ludvig! du, som burde kiende din Ungdoms Ven, som veed, hvor vemmelige endog blotjeres Maskeradeeventyr har været mig! veed, at jeg aldrig har været istand til at begribe, at et Menneske af Sæder, som du, kunde finde Morroe mellem — hvad Franskmanden med et saa træffende Navn kalder filles perdues . . . Du kunde troe, at Alt hvad han i denne Anledning, ved saamangen Leilighed har yttret, var kun Hykleri, Støv, han søgte at kaste sine Venner i Øinene, medens han . . . sy.

Dog, Ludvig! dog tildeels kunde du have Føie at beklage dig over mig, vel og at mistænke mig; første Gang i vore Dage har jeg havt

en

en Hemmelighed for dig, og havt den temmelig længe; og kunde du da ikke vel forledes til at troe, at jeg maatte have Feie at skamme mig ved, hvad jeg dulgte for dig? — Men burde jeg ikke kunde regne paa, at du kiendte bedre din Ven, at du bedømte ham mildere?

Overalt, Ludvig! er du selv paa en Maade Skyld i, at jeg dulgte, og maatte dølge mig for dig! ved mere end een Leilighed har jeg sagt dig, du har lidt dig smitte af Menneskers Tone, hvis Tænkemaade du foragter; jeg har frygtet, og som du selv nu maa tilstaae, ikke uden Grund frygtet en Scene, som igaar Aftes, naar jeg vilde betroe dig, hvad nu Hændelsen bragte dig paa Spor af, og i saa Tilfælde, Ludvig! havde det, maatte det have været ude med os uden Redning! — Dog paa den anden Side — skulde du virkelig kunde saaledes modtaget min Fortroelighed? skulde den ikke have afvæbnet dig?

Men saaledes kan jeg blive ved indtil evig Tid, og du bliver endda ikke klogere; altsaa! du havde for saavidt Ret i Gaar Aftes! det Fruen-

timmer, den Engel, du mødte mig med i Gaar Aftes, er min . . . . Min, det er saa omtrent Alt, hvad jeg kan sige; thi min Kiæreste skal jeg vel vogte mig for at kalde hende, saalænge jeg husker de mange og vederstyggelige Kiæresterier, vi blot i vor liden Kreds har været Vidne til; min Brud kan jeg desværre ikke kalde hende; da du veed, hvor uvisse og upaalidelige mine Udsigter, især i min nuværende Afhængighed af den retskafne, men i slige Henseender saa vanskelige * * p nødvendig maa være; men min Elskede, min eene, evig, uendelig Elskede er hun, og intet andet; og — honni soit qui mal y pense.

Og hvo hun da er? smiil, om du vil, Ludvig; men videre end jeg Alt har sagt dig, kan jeg næsten ikke sige dig; hun er en Udlænding, hun kalder sig Ulla * * n, men jeg har al Grund til at troe, at det ikke er hendes rette Navn, hvad hun heller egentlig ikke for mig har lagt noget Dølgsmaal paa. Men ligemeget! skulde der da ligge mig saa særdeles Magt paa at vide, hvad Navn hendes Fader har betalt om

Na-

Aaret, eller hvad Navn hende i de gode Christnes Nærværelse er blevet givet, kort sagt, hvad hun er, naar jeg saa fuldkommelig veed, hvo hun er? en af de ædelste, elskeligste, med al sin indtagende Dannelse høist naturlige og ukunstlede Skabninger, jeg nogensinde har truffet. Vi har tilforn saa ofte bemødret Frøken Sophie **p, men hvor hun falder bort mod Ulla! hende skulde du kiende.

Og hvorfor du da ikke kan giere hendes Kiendskab? om Dragen ruger over sin Skat! o nei! Ludvig! intet mindre! det Øieblik, Omstændighederne tillade mig offentlig at vise hende, som min, da er det mit inderligste og kiereste Ønske, at min bedste Ven maa blive hendes; men i nærværende Øieblik maa jeg modstaae denne Fristelse, endog for dig at bramme med min Rigdom. Mere end eengang har jeg slaaet derpaa: men hun vil ikke; hun kan ikke; allerede mit Kiendskab, mit Komme, siger hun, vilde give en ubehagelig Opsigt, hvis jeg ikke var saavel kiendt og liidt der i Nabolauget, og især der i Huset.

Og hvorledes jeg da er blevet kiendt med hende? paa en snorrig syndelig Maade; saa ligefrem, saa naturligt det gik til, da det skeede, saa underfuldt, saa romansk forekommer det mig nu, da jeg skal samle og fortælle det.

Du veed, hvad jeg er for en Giæk efter Børn; adskillige Gange havde jeg, naar jeg gik ud, eller kom hiem, mødt en deilig Glut, som syntes at være en ser syv Aar, med et Ansigt saa venligt, et Par Øine saa klare og milde; et Haar saa lyst, saa krøllet; og tillige bestandig klædt saa reenlig og saa peent, skiendt overmaade simpel. Hun kom gierne et Par Gange om Dagen i den liden Bod, der er nedenunder i Huset, hvor jeg boer, og hentede Traad, og Silke, og saadanne Smaating; et Par Gange traf det sig, at jeg maatte lukke hende Mellemdørren op, som var blæst i, eller giøre hende andre saadanne smaa Haandrækninger; fra den Tid af helste hun mig altid saa venlig, og bød mig med sin søde halvfremmede Accent sit blide Godmorgen, hver Gang

hun

hun mødte mig. Mindst drømte jeg da, hvilken Himmel dette Kiændskab skulde aabne mig.

Jeg havde nok seet, at den lille Glut boede ligeover for mig, hvor hun nu og da helste mig fra sit Vindue i fierde Etage, eller Qvisten om du vil; jeg havde ogsaa nu og da seet et Par andre Fruentimmere ved Siden af hende; men da du veed, jeg er en dødelig Hader af det nærsvise Overgloen og Indkiig, hvormed man har sin Glæde af at forstyrre andres Hussfred, kan jeg paa min Ære forsikre dig, at jeg forresten saalidt vidste, hvo der boede paa den Qvist, eller hvordan min vorne Gienboerske saae ud, som jeg veed, hvordan de Hiorte see ud, der ere førte fra Hannover til Frankrig, eller hvad Keiserinde Josephines Skiødehund, om hun har nogen, kan hedde.

En Søndag Morgen, som jeg sad paa mit Kammer, og læste i min Lorentz Stark, blev der ganske sagte pikket paa min Dør; og min lille lysøiede Flikka kom ind, og skulde ganske undseelig helse fra Grammama, og Tante Ulla, og giøre mig mange Undskyldnin-

ninger, og bede, om jeg ikke vilde umage mig over til Tante, men jeg maatte endelig ikke blive vreed, og tage den Uleilighed ilde op, havde Tante sagt, men hun havde forsikret, at jeg var alt for god, og jeg blev ikke vreed, og Tante havde noget at tale med mig. Jeg har forgiæves — seer jeg — giort mig Umage for i min Fortælling at lægge noget af denne barnlige uskyldige Godtroenhed som saa usigelig rørte mig; jeg kastede en Kiole og et Par Støvler paa, og fulgte hende.

Hun lukkede mig ind i Salen, hvor ingen var, og lovede at komme strax med Tante Ulla. Alting der i Værelset svarte til den Forestilling, jeg fra Majas Dragt og Udseende havde giort mig om det Huus, hun hørte til; alting i høieste Grad tarvelig og simpelt, og tildeels noget gammeldags, men tillige saa net, saa pent, saa blankt, at man kunde speile sig deri; de fire gammeldags Stole betrukne med noget tit toet afbleget Sirts, der formodenlig havde i sin Velmagt giort Tieneste i anden Gestalt, men som ikke desmindre nu havde et

saa

saa pynteligt Udseende, at man næsten frygtede for at sætte sig derpaa. Efter disse Tings Udvordes dannede der sig nu en Forestilling om den bebudede Tante Ulla; og jeg tænkte mig hende, som en halv gammel Syjomfru, der levede hos en gammel Moder, og — hvad jeg efter Gluttens idelige Ærender i Boden under mig havde sluttet, slog sig meisommelig igiennem med sine Hænders Arbeide, og maaskee en lille Pension; og nu forestille du dig min Forundring, da Døren gik op, og min lille Maja kom ind med den herlige, majestætiske Skabning, du midt i al din syrige Ubillighed i Gaar Aftes selv ikke kunde undslaae dig for at lade vederfares Ret.

Efter nogle Complimenter og Undskyldninger, som hun syntes at gjøre med megen Forlegenhed, og hvorunder Glutten bestandig opmuntrede hende med Lovtaler over min Godhed, kom hun da med megen Undseelse frem med sit Ærende, som bestod i, at hun havde en liden Anvisning fra Sverrig paa J. L. * * & Compagnie, i Helsingør, som hun var for-

forlegen for at faae giort i Penge. Anviis-ningen, saae jeg, var i alle Henseender over-maade god, den var fra ** ll. i **, og da den just ikke var paa nogen stor Capital, tog jeg strax min Brevtaske op, og vilde have ud-betalt hende Beløbet. Men det vilde hun paa ingen Maade vide af at sige. Verten, sagde hun, havde givet hendes Moder Anviisning paa en rig Jøde der i Nabolauget, og hans Fuldmægtig havde giort hende saadan en stor Regning, for Dekurt, og Procent, og Com-mission, og svenske Penge, at, hvorvel hun nok havde begrebet, at hans var en Jødebereg-ning, kunde hun dog indsee, der maatte være Udgifter ved. Jeg forsikkrede hende, at der, paa de faa Skilling Postpenge ikke var det al-lermindste, gav — siden Anviisningen lød paa Ihændehaveren — mit Interimsbevis for Modtagelsen, og — da jeg vidste, at vor * * b og * * s samme Dag vilde til Helsingør, gik jeg op til dem, gav dem den med, fik an-den Morgen Pengene paa Børsen, bragte hende dem, da jeg havde spiist, og fik mange

Tak

Taksigelser og Complimenter for denne ubetydelige Ulejlighed.

Dermed lod det da, som vort Kiændskab tillige med mit Ærende maatte været forbi; men nu traf det sig, at min lille Maja, som overalt er et usigelig lærvilligt og nemt Barn, og som især har en besynderlig Passion for at lære at skrive smukt, havde forgabet sig i min Skrift paa den Smule Interimsbevis, og da Tanten vilde give mig den tilbage, begyndte at bede saa indstændig, om hun ikke maatte beholde den til Forskrift, for den var saa vakker. Det vilde nu Tanten paa ingen Maade tillade, saa lidt som jeg i sig selv havde derimod, men for da ikke at gjøre den velsignede Glut bedrøvet, lovede jeg hende, at jeg vilde, siden hun vilde saa gierne skrive efter min Haand, opsætte hende et Par ordentlige Forskrifter. Derover blev hun da saa glad, og takkede mig, og slæi mig om Halsen, og bad mig, at jeg saa ogsaa engang imellem vilde komme over, og see, hvormegen Umage hun gjorde sig. Tanten tyssede vel paa hende, og

spurg-

spurgde, om hun ikke syntes, de alt havde giort mig Uleilighed nok; men Glutten sagde sin Tante med al barnlig Troskyldighed lige i Øinene, at hun vilde selv være glad, naar jeg kom over engang iblandt, og saa var der dog nogen, der kunde muntre hende lidt imellem, og kort sagt Ulla blev rød, og vilde nægte det, og kunde dog ikke ret; og jeg havde aldrig før seet, hvor smuk hun var; og kort sagt — saa kom jeg da Dagen derpaa med Forskriften, og saa kom jeg da engang imellem, for at see, hvordan Maja skrev; og inden jeg vidste et Ord af det, var den Dag imellem blevet til hver Dag; og — kort sagt, hvor skal jeg vidtløftig beskrive, hvorledes det gaaer til, at man daglig kommer til at komme, hvor man gierne kommer, og gierne sees komme. Og kort sagt, Ludvig! jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden. Og hvori den Lykke da bestaaer! Ludvig! jeg vil have Ondt ved at giøre dig den forstaaelig, dig, som aldrig har elsket. Hos hende og fra hende; naar vi om Aftenen sidde ved vort knappe Smørre-

brød,

brød, og vort tynde Øl, og jeg læser hende for af en god Bog, eller vi ere begge beskieftigede med vor Maja; og naar jeg sidder paa Contoiret midt iblandt Kiøbmandsbreve og Beregninger, overalt og til alle Tider er jeg lykkelig, lykkelig ved hende. Selv det tørreste, modbydeligste Arbeide er mig nu velkomment, jeg veed jo, hvem jeg arbeider for.

Ikke dog, som om der var skeet nogen Forbindelse imellem os! ikke et Ord har nogen af os talt, der kunde have Hensyn paa sligt; ikke et Kys har jeg søgt eller faaet, dem i al Fald fraregnede, jeg paa anden Haand har taget af Majas Mund. O men jeg veed det, jeg veed det; hun er min, som jeg er hendes, hendes for evig.

Dog — jeg seer, det er høi Tid, jeg slutter, skal du faae dette Brev til rette Tid. Tro ikke, at jeg er færdig; thi det er jo om hende, jeg skriver, og til dig. Farvel Ludvig! farvel! og føl, at jeg aldrig med mere Foie og fuldere Hierte har underskrevet mig

din Ven

Fredrik **r.

Ludvig **f til Fredrik **r.

Du er den gamle Fredrik! er egentlig Alt, hvad jeg kan svare dig paa dit Brev, den samme Ven, som i vore Barndoms Aar saa redebon vovede sit Liv paa Peblingesøen, for at redde sin forvovne Legebroder, der mod alle hans Advarsler havde vovet sig paa Isen;

i Skygge og i Flamme
I Vennens og i Dødens Arm den samme,

som du ved vor første korte Skilsmisse skrev i min Stambog. Tro mig, Fredrik! jeg føler, hvad jeg har i dig, og hvor stolt jeg bør være deraf.

Men — min Ven! — jeg erkiendte, og fortiente ikke dit Venskab, naar jeg ikke følte, at selv det ikke burde være mig for dyrebart til at vove, eller, hvis det Værste indtraf, endog til at opoffre, naar dit Vel fordrede det. Ligesaa redelig, ligesaa uden al Tilbageholdenhed, som du har skriftet for mig, maa, bør jeg ogsaa bekiende dig, at din Fortælling, saa skiøn, saa indtagende den er, kun lidet staaer mig an; at især den betydelige Rolle,

Bar-

Barnet spiller deri, ikke spaar mig godt; og at det Hele er gaaet saa naturlig, og ligefrem, og tilfældig til, at jeg ikke kan andet end formode en kunstig, dyb, og ikke mindre vel udført, end vel anlagt Plan. For alting, Fredrik! vogt dig! du veed, vi fra vor Barndom have kaldt dig den Israelit, i hvem der ikke var Svig! du er ikke skabt for en Verden, som denne; og mindst — forlad mig — for denne Verdens listige Fruentimmer.

Miskiend mig ikke, Fredrik! tro for Alting ikke, at jeg skal nødvendig have halvsyvende Alen til Loftet, og store Lysekroner, og dyre udenlandske Meubler, og prægtige Gulvtepper, hvor jeg skal troe paa agtværdige Mennesker; maaskee jeg har formeget levet blandt alt dette til nogensinde at have havt en saadan Fordom; men paa den anden Side maa jeg tilstaae, at det ikke er paa en Kvistsal hos en Caramama og et Jomfrubarn, jeg vilde søge den Pige, jeg vilde unde min Fredrik. Midlertid! det være langt fra mig, at vilde paabyrde dig mit Hiertes bange Anelser.

Langt

langt fra mig, at vilde forstyrre din — i det mindste fra din Side — saa uskyldige Lykke. Kun besværger jeg dig ved alt, hvad helligt er, ved vort Venskab, ved dit eget Vel! vær forsigtig! var det een af os andre Galninge eller Syndere, her handledes om, vilde jeg sige: lad staae til! giv du ogsaa engang dine Lærepenge! bliver man end sjælden rig af Skade, bliver man i det mindste dog klog! men Fredrik! med dig er det ikke Tilfældet! hos dig gjælder det her om Alt, hvad du er, eller nogensinde skal blive, om hele dit Vel, og — om endnu mere end det. Du har nu og da klaget over min Sysgen; du seer, den er forgaaet mig, da jeg gruer for at see min Ven ved et Svælg, der er ulige skrækkeligere end det, hvoraf han reddede mig, og hvor det dog ikke vil staae til mig, at gjøre ham Giengield. Midlertid — modtag her mit Ord, som det staaer til dig i paakommende Omstændigheder at gjøre gjældende — jeg forlader dig aldrig! — om du endog i Miskiendelse stødte mig fra dig! — jeg for-

la-

laber dig endda aldrig! til mit sidste Øieblik skal jeg stræbe at fortiene og forskylde dit Venskab.

Din

Ludvig **f.

Fredrik **r til Ludvig **f.

2den Mai 180* Morgen.

P. M.

Det bevidste tydsk, og de fordreiede Bogstaver sendes herved med Protest tilbage. Begge Dele kunde bequemmelig spares, naar man engang kunde bequemme sig til ikke at befatte sig med, hvad der ikke kommer een ved, og hvad man ikke har med at giøre. Saadanne Omveie vise altid, at man ikke er alt for vis i sin Sag, det er altsaa mindst ad dem, man kommer nogen Vei med

Fredrik **r.

Indlagt:

Jemand, der an dem Wohl des Herrn Fredrik **r den wärmsten Antheil nimt, glaubt ihn hiedurch warnen zu müssen, daß

Charis 1805. D er

er ſich ja mit der bewuſten Verbindung recht ſehr in Acht nehme. Aufſchlüſſe warten ſeiner, die ihm eben ſo uangenehm als unerwartet ſeyn dürften.

Neden under var tilføiet af Fredrik **rs Haand:

Jeg læſer denne Sædbel nok engang, Ludvig! og er uvis, om det Jemand ogſaa kan være dig! dog hvo ſkulde det ellers kunde være? — Midlertid — hvo det end er, da, ſiden jeg har ſkrevet medfølgende Sædbel, vil jeg ikke holde den tilbage; og kun tilføie dig, at det ſkal være det gladeſte Øieblik i mit Liv, da jeg erfarer, at min Mistanke har giort dig Uret, og at jeg ſom hidtil, kan kalde mig

Din

Fredrik **r.

Ludvig **f til Fredrik **r.

2den Mai 8½ Morgen.

Tilbagefølgende tydſke Seddel er ikke fra mig; heller ikke har jeg mindſte Formodning, end

end sige Kundskab om, fra hvem den kan være. Jeg lider paa, at du heri troer mig paa mit Ord, ikke blot fordi det pleier at være min Skik, at torde kiænde mig ved, hvad jeg tør sige eller giøre; men især fordi jeg, som din ældste og bedste Ven, anseer det saavel for min Ret, som for min Pligt, i mit eget Navn at sige dig, hvad der angaaer dit Vel.

Saalidt imidlertid, som jeg enten har med denne Jemand, eller hans Oplysninger at giøre, og saalidt jeg overalt elsker anonyme Advarsler, troer jeg dog, at du bør være opmærksom, og oppebie de belovede Oplysninger, saameget mere, som de siges at torde være dig uventede. Fredrik, min Ven! tag dig vare! det er min indstændige Bøn til dig.

Din

Ludvig.

Fredrik **r til Ludvig **f.

2den Mai 180* 9¾ Morgen.

Gud velsigne dig, fordi du ikke er den anonyme Jemand, og tilgiv din Ven, at

han nogensinde har kundet tage dig derfor. Du vil i Dag i Adresaviſen finde ham affærdiget, ſom han fortiener, og jeg haaber at være hans Aufſchlüsſe, og hans Paatrængenhed qvit. Dog kan jeg ikke nægte, at jeg jo gierne gad vidſt, hvo denne min ſelvbudne Formynder kan være. Et Øieblik har jeg havt den Idee, at det mueligen kunde være min Principal, ſom — du veed nok — med al ſin øvrige retſkafne og ædle Caracteer, har en vis Kiøbmandsforſigtighed, og en Børsmaneer at betragte Ting og Mennesker paa, der — haaber jeg — aldrig ſkal blive min, om jeg ſaa blev den første Handelsmand paa Jorden; men paa den anden Side, ſtemmer det ſlet ikke med hans ligefrem Maade at gaae frem paa. Det være imidlertid, hvo det vil, ſaa haaber jeg at være ham qvit.

Jeg kan overalt ikke indſee, hvad Oplysninger jeg kan behøve for at overtydes om, at ſaa ſmukt, ja om du vil ſaa beiligt et Fruentimmer, ſom min Ulla i en ſaa fordærvet og ødſel By, ſom Kiøbenhavn, nødvendig maa

være

være en skikkelig og agtværdig Pige, for at have det saa knap, og være indskrænket til at leve af sine Hænders Arbeide, og en liden Livrente paa sin Majas Hoved, hun har fra Sverrig. Jeg er, som du veed, temmelig ukyndig i Jeres histoire scandaleuse, derstedse har været mig en Væmmelse; men saameget veed jeg dog, at der er den, der ikke i Smukhed bær Vand mod min Ulla, og hvis Maskeradestads en eneste Aften havde kostet langt mere, end Ulla hele Aar har at leve af. Hvad man forresten kan have at fortælle mig, veed jeg formodentlig saameget af, som jeg behøver, og mere end man formoder. Dog — snakker jeg ikke her igien med den fordømte anonyme Jemand istæden for med min Ludvig. — Altsaa endnu eengang tilgiv, og elsk

Din

Fredrik.

Sophie **p til Ludvig **f.

den 5te Mai 180*

Behøver jeg al den sande og ualmindelige

Agtelse, min retskafne Fader fra Deres tidligste Ungdom har lært mig at bære for en ung Mand af Deres Tænkemaade og Forhold, til at undskylde mig selv det Skridt, jeg her over, da trænger jeg uventvivl ikke mindre til den fordeelagtige og overbærende Mening, De ved mere end een Leilighed har viist Dem at have om denne Mands Datter, for at turde vente det undskyldt af Dem. Dog — der gives Tilfælde i Livet, da det man i Almindelighed henregner til Velanstændighed, kommer i Strid med virkelig Pligt, og i saa Fald har jeg Grund til at troe, at De snarere vilde ringeagte den, der af Frygt for det usle Qu'en dira-t-on, vilde efterlade at lyde Pligtens Stemme; og allermindst, er jeg vis paa, at slige Convenientsbetænkeligheder ville komme i Betragtning hos Dem, naar det gjælder om et Menneske, hvis Vel ligger ikke mindre Dem end min gode Fader og mig særdeles paa Hierte.

Jeg veed, De er en nøie og mangeaarig Ven af den unge Frederik **r, og De veed

selv

selv, hvormegen Tillid og Godhed min Fader har til dette i enhver Henseende ualmindelig haabefulde unge Menneske. Omstændigheder, som jeg ikke gierne vil betroe et Brev, har givet Grund til at frygte, at han er paa Veie at giøre et Skridt, som han sine øvrige Dage vilde komme til dyrt at fortryde og betale. Umiddelbar at advare ham derom, synes efter den Maade, hvorpaa han har optaget et foreløbigt Vink desangaaende *) snarere at vilde skade end nytte. De kiender min brave Faders velmeente men maaskee noget strænge Ivrighed, naar det giælder Mennesker, hvis Vel ligger ham paa Hierte, og jeg er overbeviist om, De ligesaavel som jeg vil ønske, at han maa blive uvidende om en Ting, som han neppe vilde tage saaledes, som Fredriks

*) Følgende var nemlig Fredriks ogsaa i forrige Brev omtalte Avisavertissement: "Den anonyme Jemand ombedes indstændig, at beholde sit tydsk, og sin Tienstfærdighed for sig selv. Der torde ellers ogsaa warte Aufschlüsse paa ham, som torde være ham ligesaa unangenehm som unerwartet.".

varme og fine Følelse af Ære kræver. De er hans Ven, og den eeneste, jeg troer, at kunde med Sikkerhed henvende mig til. De bliver budet ud til os paa Søndag paa Gaarden. Der kommer ellers ingen, uden et Par reisende Kiøbmænd, som min Fader har noget at afgiøre med. Er De saa god, at modtage Indbydelsen, veed jeg, at De ikke misdyder eller miskiænder dette Skridt af mig, og at jeg tør giøre Regning paa, De villig vil række Haanden til at redde Deres Ven fra en Afgrund, der er ham nærmere og farligere, end De maaske forestiller Dem. Jeg skal da finde Leilighed mundtlig at sige Dem, hvad jeg tager i Betænkning at skrive, og at gientage Dem, med hvor sand og inderlig en Agtelse jeg har den Ære at være

Deres høiagtende

Sophie **p.

Ludvig **f til Frøken **p.

den 8 Mai 180*

Jeg skynder mig at giøre Reede for den Sending, jeg har modtaget af saa ædel en

Haand,

Haand, men som desværre ikke har havt det Held, Deres skiønne Velvillie fortiente.

Strax følgende Morgen gik jeg tidlig op til min Ven. Det har — lige til denne Sommer — altid været vor Skik, at nyde de deilige Morgener sammen i en af Stadens skiønne Omegne, som man ringeagter, fordi man har dem saa nær. Dog har det gemeenlig været ham, der, da han er en bedre Morgenmand end jeg, har hentet mig af. Hvorfor det i Sommer ikke er skeet, vil De lettelig kunde sige Dem selv. Han blev ligesom overrasket, da jeg kom op til ham, imidlertid, da jeg uden at lade mig mærke med nogen Ting, smilende sagde: jeg var kommet for ikke at lade vor gamle Skik gaae af Kraft, klædte han sig paa for at følge mig, skiøndt jeg af de idelige Ærender, han giorde sig hen i sit Vindue, og af en ham ellers usædvanlig Seenfærdighed i at komme i Klæderne, havde Grund at formode, han nødig gav Slip paa sin smukke Gienboerskes Morgenhelsen. Det lod endog, som han vilde lægge mig det Spørgsmaal et Par Gange i Munden,

hvorfor han mod Sædvane var saa længe om sin Paaklædning? at han da kunde tilstaae mig Aarsagen, og jeg naturligviis være nød til, at unde ham Frist, indtil hans Donna havde ladet sig see. Men da det umulig kunde være nogen god Forberedelse til vor forestaaende Samtale, lod jeg, som jeg ingen Ting forstod, og blev blot ved at skynde paa ham, for at faae ham bort fra det farlige Naboskab.

Endelig gav vi os paa Veien, og skyndte os ud af Porten, een af vore gamle Yndlingspromenader, langs de smilende Indsøer, og den lille venlige Aa, der ved saa mange Aars Erindringer er ham og mig saa kiær. I Begyndelsen vilde ingen Samtale ret til at hæfte; Savnet af den sædvanlige Morgenhelsen havde, som det syntes, forstemt ham; og jeg fra min Side gik ogsaa, som een, der ikke havde en ret god Samvittighed, fordi jeg saaledes maatte bruge Omveie for at sige min Ven Sandhed; lidt efter lidt giorde imidlertid den skiønne Morgen og den smilende Natur, og

de

de forgangne Dages Erindring sin Virkning og vor Samtale faldt paa de mange deilige Drømme, vi her havde leget med; men jo mere levende disses Minde blev hos os begge, jo mindre havde jeg Hierte, at afbryde denne skiønne Stemning, som, mit Hierte bebudede mig, vi maaskee aldrig oftere i vore Dage skulde nyde. Med eet stod vi paa den deilige Synspunct, hvor Aaen udgyder sig i det skiønne Vandbassin tet under Volden. Solen spillede paa den blanke Flade, og det var for mig, som om dens Straaler udpegede mig den Plet, hvor min Fredrik i vore Barndoms Aar havde vovet sit Liv, for at redde mit. Hvor lille, hvor usel følte jeg mig i dette Øieblik, jeg, som her, hvor det gialdte at redde ham, ikke kunde overtale mig til at opoffre nogle Øieblikkes behagelige Følelser. Skam gav mig Kraft, og jeg brød overtvert.

Fredrik! sagde jeg, og pegede paa det Sted, hvor han havde reddet mig: saa sandt jeg er i din Gield for hint Øieblik, besværger jeg dig nu at høre mig. Du er maaskee nu i ikke

mindre Fare, end jeg den Gang var. "Saa!" sagde han, og drog sig fra mig! "saa havde den dog Grund, den Anelse, jeg frygtede at fornærme min Ven, ved at troe; saa var denne Morgenpromenade, denne Fornyelse af Fordums Erindringer, en Comedieplan! fy Ludvig!" "Fy Fredrik! faldt jeg ham med nogen Varme i Ordet: atten Aar maatte lært dig at kiende mig bedre; spilles Comedie med dig, saa er det ikke af mig. "Net saa!" sagde han: altsaa bliver du dog tilsidst den anonyme Jemand! eller i det mindste hans Sendebud." "Jeg har givet dig mit Ord for, at jeg ikke var det; eller vidste det mindste deraf, før du sendte mig Seddelen." "Ja men nu veed du det dog! det er sandt! du var jo paa Gaarden i Gaar." Nu — og hvad da?" "Ah min Hr. Principal troer formodentlig . . ." "Fredrik! din Principal er din Velgiører og din Ven; ham maa din ubillige Mistanke endnu mindre fornærme end mig. Jeg giver dig mit Æresord paa, at han ikke har talt eet eneste Ord med mig, dig eller din Forbindelse

an-

angaaende." "Altsaa det er dog denne Forbindelse angaaende, du har bragt mig herhid for at tale med dig." "Det er denne Forbindelse angaaende, jeg vil, bør, og skal tale med dig; men jeg har ikke bragt dig herhid for at tale med dig om den. Paa dit Værelse, hvor Vægge og Dørre har Øren" "Og Vinduer Øine! faldt han mig bittert i Ordet. "Og Vinduer Øine! gientog jeg efter ham uden at lade mig forbløffe — var ikke Sted dertil; vi maatte være ene og uafbrudte! derfor fik jeg dig ud. Veien har du ligesaavel valgt, som jeg, eller rettere vor Venskabs gode Genius har ført os den . . ." "Romansprog, er ellers dit eget Ord, duer ikke i Handelssager, Ludvig!" "Handelssager Fredrik." "Nu! ja, og hvad er det egentlig, I har paa min Forbindelse at sige, andet, at hun efter Børstariffen ikke er jer god nok." "Fredrik! give Gud, det kun var efter Børstariffen, hun ikke var det; men . . ." "Haha! nu kommer nok de bevidste Aufschlüsse!" "Ja!" "Dem kan du spare dig, de ere mig hverken ubekiendte,

eller uventede." "Ikke." "Nei!" "Og endda!" "Og derfor! just derfor!" "Fredrik!" "Ludvig!" "Lad os afbryde denne Snipsnaps Dialog, Fredrik! og tale ordentlig sammen, som Venner." "Lad os heller afbryde den uden at tale videre sammen, paa det vi kan afbryde den, som Venner." "Nei, Fredrik! vi maae til en Forklaring." "Jeg behøver ingen, og du endnu mindre." "Umulig, Fredrik! umulig kan du vide . . ." "Naar jeg nu siger dig Alt, hvad du kan fortælle mig, maa det saa blive vor sidste Samtale . . ." "Om denne Materie." "Om alle! — efter denne var det kun mueligt, vi kunde have een Samtale til, som vel ogsaa maatte være under fire Øine, men hvor vi maatte bringe vore Nisler med." "Fredrik! og du kunde tænke paa at myrde din Ven, hvis Liv du har reddet!" "Og som til Giengield — — Dog — indgaaer du Vilkaaret? vi maa have Ende derpaa." Efter et Øieblikks Betænkning, medens jeg gienkaldte mig Alt det, De havde sagt mig, og det mere, som De-

Deres huldе Bluſærdighed ikke kunde komme frem med, og ſom jeg kun af flygtige Vink maatte ſlutte, modtog jeg hans Forſlag i den fulde Overbeviisning, at den ædle ſtrænge ſiintfølende Fredrik umulig kunde vide det Alt, og endda hænge ved ſaadant et Fruentimmer. Og nu tænke De Dem min Forundring, da han aldeles uanfægtet igien tog til Orde: Nu vel da! men erindre dig, at det er dig ſelv, der har villet. Hvad er det da, du har at ſige mig? om min Ulla, om hendes Moder, om Maja! "At min Ulla har været fra ſin tidlige Barndom opfødt ved et ſvenſk Provincial- eller Reiſetheater, at hun ikke har kundet modſtaae de Forførelſer, Rigdom og Overdaad veed at lægge for uerfaren Ungdom og Skiønhed, at Maja er hendes Datter ved en riig ung ſvenſk Herre af Stand; at den liden Sum, der gav Anledning til vort Kiendſkab er en Slags Livrente, Majas Fader havde forpligtet ſig til at betale for ſin Datter, men ſom min Ulla for Intet at have af den Elendige med Gaarsposten har fraſagt

ſig,

sig, og til Hvid og Skilling skal tilbagebetale; at hendes foregivne Moder er et Fruentimmer, hun paa sin Reise hertil er blevet kiendt med, og har formaaet at være hos sig, for at undgaae den ugunstige Dom, Eders Nyggesløshed er saa redebon at fælde over et ungt og smukt Fruentimmer, der, efter Eders vakre Talebrug, lever paa sin egen Haand; at hun imidlertid her var saa uheldig at træffe paa en Kone, der tilforn hos et Fruentimmer af endnu noget mere end tvetydig Caracteer havde forestilt samme Person, og der sandt at sige været bedre paa sit Sted; som ogsaa derfor allerede er fra hende, og faaer noget aarlig at leve af etsteds i Provindserne, uden at torde komme her til Byen. Veed du nu mere?" — Jeg stod, som forstenet — og af hvem veed du Alt dette! spurgde jeg, mere for at fatte mig." "Af hvem? af min Ulla? — og nu Farvel!" "Men!" "Veed du mere?" "Nei men . . ." "Du erindrer vor Aftale! det er vor sidste Samtale. Tak for atten Aar! Farvel Ludvig! Gaa du nu din

Vei,

Vei, saa gaaer jeg min." "Nei! sagde jeg bestemt: gaa, hvor du vil! jeg følger dig!" "Det vil vi see! sagde han: og sprang med eet ud i Bassinet. Jeg stod et Øieblik i Beraad om at springe efter, men da Fredrik er en ypperlig Svømmer, og den bedste i at svømme med Klæder paa, og der begyndte at samles Folk til, besluttede jeg, for at forebygge Folkesnak, at lade, som det hele var en Galskab, tog mit Uhr op, og sagde til de Omstaaende: det var et Væddemaal, hvor længe han kunde være om at svømme til Land; og da der just kom en Officeer af mine Bekiændte til, fik jeg ham til at gaae ned til Vagten, at forebygge, at der ikke skulde blive giort videre Ophævelse deraf. Jeg formoder altsaa, at vi med første vil læse det i de svenske Aviser og Dagen, som et nyt Beviis paa Svømme-Konstens og Svømme-Lystens Fremskridt iblandt os.

Imidlertid har jeg dog af denne Samtale faaet nogle Vink, som jeg nærmere maa forfølge, og hvorom jeg da skal give Dem Efterretning. Mod-

Modtag imidlertid min inderligste Tak for deres Deeltagelse for min forblindede Ven, og Forsikkringen om min meest uskrømtede Høiagtelse.

Ludvig **f.

Sophie **p til Ludvig **f.

den 11 Mai 180*

Det lader til, gode **f, at vor Brevvexling ikke bliver saa strax tilende, som vi formodede. Det synderlige Optrin, hvormed Deres Ven sluttede, eller rettere afbrød Deres sidste Samtale, har bragt ham i Folkemunde, og De veed nok, at naar Folk her i Byen — og andensteds er det formodentlig ikke anderledes — først faaer en paa Tungen, saa søge de op med ham baade løst og fast; og saaledes er da ogsaa ved denne Leilighed vor Vens svenske Connexion kommet i Omtale, og af en eller anden tjenstagtig Aand bragt min Fader for Øre.

De veed, at det er det, jeg altid har været saa bange for, skulde skee; og da de kiender min Fader, kan De let forestille Dem,

han

han tager sig det meget nær. Jeg kunde strax see paa ham, da han kom ud paa Gaarden i Gaar Middags, at der maatte være noget paa Færde; men saa faldt det mig ind i det samme, at jeg havde hørt ham i Søndags tale med Dem om en slem Røre, der skulde være mellem vore yngre Kiøbmænd, og saa faldt jeg paa at troe, at en eller anden ung Mand, som han interesserede sig for, kunde være blevet et Offer enten for alt for dristige Speculationer, eller uhældige Forbindelser; sligt har jeg før seet min Fader ilde tilmode over, og derfor taug jeg, da jeg veed, han aldrig kan lide, man snakker om, hvad der ikke er at giøre ved.

Vi gik tilbords, men han hverken spiiste eller talte; vort Maaltid var altsaa meget snart tilende; men i det vi skulde til at reise os, saae jeg, at han ganske mod sin Sædvane, ligesom for at give sig selv et Paaskud til at sidde noget endnu, skiænkede sig nogle Draaber Viin i sit Glas, men blev siddende med det i Haanden, uden at drikke, og faldt

i Tan-

i Tanker; da Tieneren var inde i det samme, at tage af Bordet, troede jeg, at det maaskee var ham, der nu generede min Fader, og for at skaffe os ham af Halsen, foreslog jeg, at vi skulde drikke Caffe i Lysthuset i Haugen. Min Fader nikkede ligegyldig sit Samtykke dertil, blev siddende uden at tale, og satte sin Viin udrukken fra sig. Jeg mærkede nu, at der laae ham noget tungt paa Hiertet, som han ikke kunde faae frem. Jeg giorde altsaa Mine til at staae fra Bordet; han reiste sig med; og allerede havde jeg takket ham for Mad, og var i Begreb at gaae ned til Caffeen, da han med eet brød ud, og ligesom tvang sig til at tale: Sophie! har du hørt noget til det Snavs, den unge **r har gaaet hen, og vrøvlet sig ind i." Jeg troede da — som jeg endelig aldrig i mine Dage har sagt Usandt for min Fader — at jeg burde sige ham det Væsentligste af, hvad jeg vidste; jeg giorde mig imidlertid Umage for at sige Alting saa meget til Frederiks Fordeel, som jeg kunde, og benyttede mig især af de Omstændigheder,

De

De havde været saa god at meddeele mig af hans Brev om, hvorledes han kom i dette Bekiændtskab, for at forestille min Fader, at det var en Forblindelse, som just et godt og uforderet ungt Menneske snart kunde falde til. "Det er just Ulykken det, tog han Ordet: just derfor vil han komme til at bøde des dyrere for det. Ja var det een af disse unge Lapser, her rende paa Contoirerne, saa vilde jeg aldrig bryde mig om det, for saa var det vel Alt i Alt en ny Anledning til at sqvatte nogle Penge bort; men han slipper ikke saa let." Og nu skulde De have hørt, kiære **f, hvilken Lovtale han holdt over Deres Ven. "Jeg har aldrig, sagde han, havt hans Mage, eller kiændt hans Mage, uden — her nævnede han en anden af Fredriks Jævnaarige, men som De maa forlade mig, jeg her ikke kan nævne — de to ere, som de kunde være fødde til Kiøbmænd! arbeidsom og ordentlig i høieste Grad, ærlig og klog, driftig og sindig. Jeg har saaledes glædet mig ved den Fredrik, blev han ved, at naar jeg nu efterhaanden bli-

bliver ældre, og bliver kjed af at have med alle de Ting at gjøre, jeg da kunde betroe Alting til ham, og see i ham mit Huses Støtte paa mine gamle Dage, og den, der skulde fortsætte det efter min Død, og . . .“ Her holdt han op med eet, og blev endnu mørkere, og alvorligere, end han var. ”Ja men for den Sags Skyld — tog jeg Ordet, for at skaffe ham igien nogen Lust — kan Fredrik jo gierne . . .“ ”O! sagde han vredt, det er noget, Du ikke forstaaer. Den Qvinde slipper ham ikke saa let; hun lægger an paa at blive hans Kone, om hun ikke alt er det, det er let at see; og naar et Menneske først er slet gift, saa kunde man næsten lige saa gierne binde ham en Steen om Halsen først som sidst, for saa kommer han dog ikke ret langt mere her i denne Verden.“ ”Men skulde man da ikke, sagde jeg, kunde hindre den Ting endnu, og redde det unge Menneske? — —“ ”Ja men hvordan? sagde min Fader: du veed, hvor kilden han er over Alt, hvad han anseer for sin Frihed og Ære.“ Jeg vovede da, i den faste

Til-

Tillid, at Deres Venskab for Fredrik ikke vilde tillade Dem at tage mig min Dristighed ilde op, at raade ham at tale først med Dem, som Fredriks bedste og fortroligste Ven; hvilket han med de sædvanlige Yttringer af sin inderlige Høiagtelse for Dem, strax besluttede. Jeg har imidlertid troet at burde forberede Dem derpaa, og haaber ligeledes her af Deres Venskab for Fredrik Deres Tilgivelse, fordi jeg endnu eengang har bebyrdet Dem med min Correspondence.

Fredrik **r, til Hr. **raad, Grosserer **p.

De havde den Godhed at bede mig tage nogle Dages Betænketid, inden jeg bestemte mig, i Henseende til den Handelsreise, De havde den Godhed at foreslaae mig. Saa fast og uforanderlig end i den Henseende min Beslutning var taget i samme Øieblik, De nævnte den for mig, har jeg dog behøvet og benyttet den mig givne Tid til nøiagtig at gjennemtænke hele min øvrige Stilling, og det er i Følge dette nøiagtige Overlæg, skiønt ikke

uden

uden den dybeste Følelse af Alt, hvad jeg er, og min hele Levetid igiennem vil og maa være Dem skyldig for al den faderlige Godhed, De fra min tidlige Barndom har viist mig, at jeg herved ikke blot afslaaer den tilbudne Handelsreise, men endog seer mig nødsaget at fratræde Deres Tieneste. Jeg vil ikke undersøge, om Overbeviisningen om denne Handelsreises Fornødenhed, eller Fordelagtighed er opkommet hos Dem selv, eller maaskee af ubuden Tienstfærdighed giort Dem indlysende; jeg vil ikke undersøge, om det egentlig var Dem eller mig denne Handelsreise skulde være fornøden for; nok at jeg paa ingen Maade kan beslutte mig dertil, og det formodentlig just af selvsamme Grunde, hvorfor der saa ivrigen drives derpaa.

Dog det vilde være stridende mod den sønlige Hengivenhed og Fortrolighed, jeg er, og bestandig bliver min faderlige Velgiører skyldig, dersom jeg vedblev at føre dette forblommede Sprog; heller vil jeg da sige reent ud, at jeg overmaade vel indseer, at den egentlige Aarsag, hvorfor jeg skulde reise, er, at man

vilde

vilde have mig bort fra et Fruentimmer, der er mig kiærere end Alt, og som jeg ligesaalidet vil, som kan forlade. Hvem egenlig den Mand er, som hermed har saa travelt, og hvad Grund denne Mand har dertil, hører lykkeligviis ikke herhid at undersøge; nok er det, at denne Mand har faaet Dem, ærværdige Mand, af sin Mening. Det er mig ikke vanskeligt at fatte, hvad Skildring man har giort Dem af dette Fruentimmer, og jeg har alt for ofte ved mangfoldige Leiligheder hørt Deres Ytringer om Handelsbetiente, der vare i saadanne betænkelige Connexioner, og de Farer og Ulykker, deres Principaler udsattes for ved dem, til ikke meget godt at indsee, at De i dette nærværende Øieblik ikke med Roligheb kan see en betydelig Deel af Deres Velfærd i mine Hænder; og jeg erkiender Deres faderlige Ømhed, og Godhed selv i den Maade, hvorpaa De vilde sætte Dem og mig i Sikkerhed fra denne Side. Saameget mere gisr den mig til Pligt, at efterkomme dette Ønske paa den Maade, der staaer i min Magt, og

især i denne Betragtning er det, jeg forlader Deres Tieneste. Den Orden og Nøiagtighed, De har lært og tilvant mig i Deres Forretninger, sætter mig istand til at kunde, hvad Øieblik forlanges, afgive min Eftermand Alt, hvad jeg har havt under Hænder; i Henseende til, hvad Penge jeg af Deres har havt i min Raadighed, ville De erindre, at jeg ved Maanedens Slutning afvigte Løverdag har aflagt Regnskab, og ikke siden den Tid været paa Contoiret; jeg kan altsaa paa fem Minuters Kald og Varsel gisre Rede og Rigtighed for Alt; og jeg vil ikke nægte, at jeg under nærværende Omstændigheder ønsker jo før jo hellere at gisre det. Midlertid forstaaer det sig selv, at jeg er ligesaa villig, som pligtig, saavel til at vedblive mine Forretninger, indtil min Plads igien er besat, som til at gaae min Eftermand tilhaande med al den Anviisning og Bistand, der kan behøves, inden han bliver Contoirforretningerne bekiændt.

Og nu modtage De til Slutning, ædle og fortræffelige Mand! min varmeste og inderlig-

ligste Taksigelse for al mig i saa mangfoldige Aar beviist faderlig Godhed. Værdiges, at være overtydet, at om end vore hidtil værende Forhold ophøre, mine Følelser af, hvad jeg har Dem at takke, aldrig skal formindskes, eller forandres; at jeg intet Øieblik i mit hele Liv skal glemme, at ikke blot hvert Bid Brød, jeg er istand til at erhverve, men og Alt, hvad jeg kan, og veed, og er, eller nogensinde er istand til at blive, ene skyldes Dem, og Deres ømme Omsorg for en stakkels forladt Faderløs, hvis hele Levetid skal være helliget til at vise, at han ikke var Dem, og denne Godhed uværdig.

Deres evig taknemmelige

den 14 Mai 180* Fredrik **r.

Fredrik **r til Hr. Ludvig **s. 14 Mai 180*

Da det er kommet Undertegnede for Øre, at Hr. Ludvig **s adskillige Gange har giort sig den Uleilighed at søge ham, uagtet ved deres sidste Samtale alt deres Mellemværende for stedse er blevet afgiort, troer Fredrik **r,

i Betragtning af den Andeel, Hr Ludvig **f saa ufortrøden og uopfordret vedbliver at tage i hans Anliggender, det sin Skyldighed herved at underrette Hr. Ludvig **f, hvorledes han fornærværende er formelig trolovet med Demoiselle Ulrica Almgreen, frabedende sig i øvrigt efter nu brugelig Maade al mundtlig eller skriftlig Gratulation, som uforuden efter de mange og talende Beviser paa den overordenligste Deeltagelse.

Fredrik**r.

---

den 15 Mai 180*

Grosserer **p til Fredrik **r.

Jeg kunde maaskee have formodet, at den temmelig lange Række af Aar, vi have staaet i Forbindelse med hinanden, maatte have lært Dem at kiende mig saameget, at De vidste, at dersom jeg var misfornøiet med en af mine Contorister, eller havde Grund til at mistroe ham, vilde jeg vel vide at blive ham qvit, uden at behøve at tilbyde ham en Handelsreise, der netop forudsætter den fuldkomneste Tillid, saavel til hans Dueligheb og Virksom-

somhed, som til hans Caracter. Det er maaskee derfor ufornødent, at jeg herved erklærer Dem, at saa ubehageligt det har været mig at vide Dem i Forbindelse med et Fruentimmer, hvis heele Forhold og Rygte i det mindste er tvetydigt, kiænder jeg Dem dog nok til at vide, at om De saa giorde Dem selv aldrig saa ulykkelig derved, vilde jeg dog med fuldkommen Sikkerhed kunde betroe min Velfærd og min Ære i Deres Hænder; at det altsaa ingenlunde var min Hensigt paa en behendig Maade at faae Dem bort fra mit Contoir, men kun at aabne Dem en nemmere Vei til at komme ud af et Forhold, som De selv saae, saa eenstemmigt misbilliget af alle Deres sandeste Venner.

Det følger imidlertid af sig selv, at saalidet som det var min Hensigt, at skaffe Dem bort fra mit Contoir, saalidt kan det paa den anden Side være min Tanke, at ville holde Dem der imod Deres Villie. De er paa det fuldkommeste Deres egen Herre; heller ikke behøver De i nogen Maade at genere Dem efter,

enten at Deres Plads skulde blive besat, eller at gjøre Deres Efterman bekiendt med Tingene, da jeg indtil videre slet ikke tænker at besætte den, men agter selv at bestride, hvad De hidtil har havt under Hænder; saameget mere, som det alt nogentid har været mit Forehavende, at faae en ung og driftig Compagnon; og hvorvel denne Udsigt for nærværende Øieblik synes nær ved at tilintetgjøres, kan jeg dog ikke ganske opgive den, og i dette Tilfælde indseer De selv, at meget væsentlige Forandringer ville blive fornødne.

Skulde De altsaa vedblive Deres Forsæt, at forlade mit Contoir, maa jeg blot bede Dem, een eneste Gang endnu at umage Dem derop, for at faae vort Mellemværende fuldkommen berigtiget. Jeg har nemlig i de seenere Aar bestandig brugt den Maade, ved hver Expedition, der gik lykkelig for mig, at beregne de af mine Contoristers, der have havt med den at bestille, visse Procent af Fordelen. Jeg har, efter Deres sidste Brev, opgjort Deres Conto, og finder, at Dem kommer

mer tilgode den Summa 3265 Rdlr. Vist nok havde jeg haabet, ikke at skulde afsluttet vor Conto, før Beløbet var blevet af større Betydenhed; imidlertid haaber jeg dog, at denne Sum paa, hvad Vane De for Fremtiden har afstukket Dem, ikke vil være Dem unyttig; og jeg beder Dem altsaa, i ovenangivne Tilfælde at besørge den jo før jo hellere afhentet.

Jeg gientager Dem i øvrigt endnu eengang, at De vel bør betænke Dem, inden De reent afslaaer den tilbudne Handelsreise, der i flere end een Henseende torde være vigtigere for os begge, end De maaskee formoder. Overlæg det endnu eengang; og undseer De Dem kanskee for, selv at tale oftere med mig derom, saa raadfør Dem med Deres sande og forstandige Ven Ludvig **f, som, De kan være overtydet, ikke mener Dem det mindre oprigtig end

Deres

Bernh. Georg. **p.

Fredrik **r til Hr. **raad Grosserer **p.

Jeg erkiænder, og ærer et nyt Træk af Deres mangeaarige Fadergodhed i den betydelige Sum, hvormed De endnu til Afsked vil understøtte mig; men tillad mig at frabede mig den. I det Øieblik jeg med saa meget i det mindste tilsyneladende Haardnakkenhed følger mit eget Hoved, føler jeg dobbelt Forpligtelsen af at staae paa mine egne Been. Hvad i øvrigt Deres Brev indeholder, tillade De mig ærbødigst at lade ubesvaret, blot med den Erklæring, at, hvad jeg end i Verden skal opoffre og tabe, vil stedse være mig af ingen Værdi mod Ret til Deres Agtelse, og den vilde jeg troe, at have forbrudt ved at give Slip paa min egen, eller hvis jeg, hvad Fordeel eller Udsigt i Verden der kunde blive mig tilbuden, opoffrede, hvad jeg ikke blot anseer for min høieste Lykke, men og for min helligste Pligt.

Værdiges at modtage Forsikkringen om min meest uforandrede Ærbødighed og uudslukkelige Erkiændtlighed.

den 15 Mai 180* Fredrik **r.

den 16 Mai 180*

P. M.

Jeg har alt skrevet Dem, at De er Deres egen Herre, og at jeg ikke kan eller vil nøde Dem, at blive hos mig, naar De ikke vil selv; men Deres Penge hverken kan eller vil jeg beholde. De følge altsaa hermed, til Beløb 3,263 Rigsdaler d. C., hvorfor jeg ved Leilighed skal udbede mig Qvittering.

Bernh. Georg. **p.

---

den 19 Mai 180*

Ludvig **f til Frøken Sophie **p.

Misbruger jeg den givne Tilladelse ved endnu eengang at tage mig den Frihed at skrive Dem til, vil den ædle Frøken Sophie **p udentvivl tilgive mit Venskab for Fredrik det; jeg veed ingen anden at henvende mig til, ingen anden at raadføre mig med.

Hvorledes Fredrik — efter at jeg adskillige Gange baade personlig og skriftlig havde søgt ham, med et temmelig spidst Brev, for tilfulde at opsige mig al Forbindelse, bekiendtgiorde mig sin Trolovelse med Ulla, veed De.

Ikke desmindre var jeg besluttet at vedblive at søge ham, da Deres Hr. Fader i Gaar-middags kom til mig paa Børsen, sienlig i et meget fortrædent Lune. Viis mig den Tieneste, kiære **f sagde han, og skaf mig at vide, hvad der er blevet af **r, jeg har nogle Penge, som høre ham til, og jeg har ikke været istand til at finde ham nogensteds; det er mig meget om at giøre. Da der i det Samme kom andre til, fik jeg ikke talt mere med ham i den Anledning. Jeg gik da, saasnart jeg kom fra Børsen, op i Fredriks Logis, men — han var flyttet, og hverken hans gamle Vertinde eller nogen der i Huset vidste, hvorhen. De havde nok mærket, at han i Forgaars Morges havde meget travlt med at pakke ind, men de havde ingen Betænkning giort sig, førend hen mod Aften var der kommet en Karl med et Brev, hvori laae hans Halvaars Leie, og med mange Taksigelser for den lange Tid, han havde boet der, og der fulgte et Stykke Tøi med til Foræring til hans gamle Vertinde, og Drikkepenge til

Fol-

Folkene, og saa med en Begiæring: at det Tøi, han havde indpakket, maatte blive leveret Overbringeren, og at Resten maatte blive der i Bevaring, til han lod det afhente, som sikkert skulde skee inden Faredag; og det havde giort dem allesammen saa ondt, og de kunde slet ikke begribe, hvorfor han var flyttet saa hovedkulds fra dem, men de kunde nok forestille dem, at det maatte vel være over Mammesellen derovre, for hun var ogsaa flyttet samme Dag, havde Pigen sagt; og det var dog Skade, at det rare unge Menneske skulde komme saadan i med saadan een o. s. v.

Nu ja! Frøken! jeg vil ikke giøre enten Dem eller mig mere ilde tilmode, ved at gientage, hvorledes denne gammeldags ligefrem Kone holdt min Vens Lovtale, og efter sin trohiertige Maade sagde det Samme, som baade De og jeg have sagt os tit; nok er det, at jeg havde ondt ved at komme fra hende, og at Taarene stod baade mig og hende i Øinene, da vi skiltes ad; og jeg maatte love hende, dersom jeg fik noget om Fredrik at vi-

de, saa skulde jeg komme ind, og trøste hende, for hun var saa bekymret for ham, sagde hun, som det kunde være hendes egen Søn. Med saa Ord hun rørte mig usigelig! og jeg veed næsten ikke, Frøken, hvad der giør min Ven meest Ære, denne ærlige og simple Kones hiertelige Bekymring, eller den ædle Frøken Sophie **ps inderlige Deeltagelse.

Da jeg imidlertid med alt dette gik ligeklog fra hende, faldt det mig ind, at gaae ligeoverfor, hvor den Svenske havde boet, og see, om jeg der maaskee kunde faae nogen nøiere Oplysning. Da jeg midlertid nok begreb, at det ikke saalige gik an at gisre sig til Ærende at spørge efter Mamsell Ulla, tog jeg til Paaskud, at høre, om der ikke var Værelser til Leie? Vertinden, som var en ganske anden Slags Kone, end min Fredriks trohiertige Husmoder, maalte mig strax med et Par meget spidsfindige Øine, og svarte, der var for saavidt nok Værelser, men det var ikke til saadanne Herrer; og da jeg herpaa svarte, at det kunde man aldrig vide, jeg skulde

be=

bede, om jeg maatte faae dem at see, samtykkede hun vel deri, men med den betænkelige Anmærkning, at det kunde kanskee være, at Herren ikke vilde have dem til sig selv. Jeg kan midlertid nok saa omtrent slutte mig til, hvad Idee hun kan have giort sig om den Person, Herren søgte Værelser til, thi hun begyndte umiddelbar derpaa en lang Lovtale over sin egen og sit Huses Stilhed, og Skikkelighed, og Anstændighed, og hvorledes man i disse Tider vel maatte see sig for, hvem man leiede til, og hvorledes hun var en skikkelig, og reputeerlig Borgerenke, som nu egenlig levede af det Smule Huus, og som vel maatte see til, hvem hun sik derind, o. s. v., og kort sagt, jeg mærkede nok paa Alting, at mine vide Ærmer og mit Purhoved atter her bragde mig i Anseende for meget mere af Dagens Levemaade, end jeg enten har, eller nogensinde venter at faae. Medens hun holdt denne lange Tale til sin og sit Huses Anpriisning, vare vi da komne op paa de fatale Værelser, der bleve — frygter jeg — min arme Vens

Ulykke. En ubeskrivelig tungsindig Følelse overfaldt mig i det, jeg traadde ind paa den bekiændte Qvistsal. Jeg gik for at dølge min Bevægelse hen i Vinduet, som for at see ud; men det første mine Øine faldt her paa, var de tvende Navne U. A. og Fr. **r, paa mangehaande forskiellige Maader slyngede i Træk i hinanden! jeg lod, som jeg tog Anledning deraf til at spørge, hvo der havde boet her sidst!" "O sagde hun: det veed den gode Herre nok! jo mere jeg seer paa Herren, jo bedre kan jeg kiænde, at det var ham, som kom saa meget til den vakkre unge Herre her ligeoverfor, som løb af med min Jomfru?" "En, der løb bort med Deres Jomfru Datter? faldt jeg hende meget alvorlig i Ordet, og lod ligesom fornærmet over denne formeente Feiltagelse. Denne Vending lykkedes endnu over min Formodning, thi hun blev særdeles fortørnet, som det lod, paa baade sin Jomfru Datters og egne Vegne. "En god Dag! begyndte hun derfor overmaade ivrig, min Jomfru Datter er en Glut paa 13 Aar, og skal først

gaae

gaae til Præsten til Mikkelsdag; og jeg vilde ikke raade hende, hun fik saadant noget i Hovedet; og det var ogsaa lidt tidlig, maa jeg sige, baade for hende at begynde paa sligt, og for mig at tænke paa Svigersøn og Børnebørn. Jeg giorde hende nu mange Undskyldninger, fordi jeg havde forstaaet hende urigtig, og sagde: jeg troede kanskee, det kunde været Madamens Steddatter; hun blev da god igien, og fortalte mig, at det var Mamsell Ulla Ahlmgreen, en smuk svensk Jomfru, der havde boet, og der skulde have den unge Fredrik **r, der havde været paa **raad **ps Contoir, og nu vilde han reise bort, og satte sig ned paa sin egen Haand et andet Sted, og gifte sig med hende. "Men det behøvede han jo ikke at reise bort for, faldt jeg hende i Ordet." "Ja! sagde hun, og satte et i hendes Tanker meget betydeligt Ansigt op: der lod sig meget sige om den Ting, sagde hun: seer De! der var nu for det første den Glut, der løb; og det kunde nu enhver see, var Moderen op ad Dage, og det er dog nu saa sin Sag;

og

og saa var der da de, der vilde baade vide det ene og det andet med hende, fra Sverrig af at sige; for det maa jeg lade hende, i den Tid hun har været i mit Huus, kan jeg ikke sige hende andet paa, end hvnet og tutafait, og det i alle Maader, og jeg taaler da heller ikke andet i mit Huus. Men see! — hans Venner, de er nok ikke for det Parti; og nu, den Mand, hvis Contoir han havde nu været paa i saa mange Aar, og som havde været ham, som en Fader, ham gik han jo fra; og det, hørte jeg nok, var ikke Mamsellen tilpas; og det sagde ogsaa den lille Maja til min Datter, for hun kom ganske forgrædt ind, og sagde, at Tante Ulla, og hendes Kiæreste havde været saa flemt oppe at skiændes; og saa vilde han nok ud fra alle de Mennesker med eet, og derfor flyttede baade han og hun, for at komme af Veien!" "Har de da havt Bryllup? spurgde jeg for at nytte, saameget jeg kunde, hendes Snakkesomhed, medens den var i Gang. Jh Nei! sagde hun: der var jo nogen Vrøvl her forleden, da vilde han have havt Bryllup over

Hals

Hals og Hoved, men saa kunde han ikke blive eenig med sig selv, hvem de skulde tage til Forlover, troer jeg, og derfor holdt de da blot en Slags Trolovelse, hvorvel der var da ingen anden end min Datter og jeg om Aftenen, og ikke saameget, som hendes egen Moder engang; men det, kan jeg da troe, der var nok ogsaa saadant et Om ved; for hun skulde være reist over igien til Sverrig, hedde det, efter en Arvepart, eller hvad det var; men jeg veed dog den, der har seet hende baade her i Byen og her i Huset, og det endda hemmelig til, siden den Tid; og derfor vilde de flytte ud paa Landet, og der vilde Hr. **r lade dem ordentlig lyse deres tre Gange af Prædikestolen, og saa havde de ikke alt det Brøvl nødig, sagde han." Nu vilde jeg da have at vide af hende, hvor de var flyttet hen, men det blev hun stivt og fast ved, at hun ikke vidste; men langt bort var det ikke, sagde hun, for den Vogn, der var kommet og hentet deres Tøi, havde ikke været nogen Time borte fra første Gang, før den kom igien; og saavidt det lod

paa

paa Veien de tog, var de kiørt ud ad Vesterport til." Da jeg nu mærkede, der ikke var stort videre Oplysning den Gang at hente af hende, takkede jeg hende for havte Uleilighed med at vise mig de Værelser, erklærede, at de, saavidt jeg kunde skiønne, ikke just convenerede saa meget godt den, jeg vilde leie dem til, og giorde hende forresten mange Complimenter; men hvad der var det snorrigste, jo mere jeg talte i den Tone, jo mere slog hun af, i Henseende til den strænge Tone, hun i Begyndelsen havde taget, og lod mig tilsidst ikke utydelig forstaae, at, om det ogsaa skulde være en lille Jomfru af mit Bekiændtskab jeg søgte Værelser til, skulde hun ikke være uvillig til at lukke et Øie for min Skyld. —

Saavidt var jeg kommet i Gaar, da jeg, siden dog Brevet ikke kunde komme bort, før i Dag, besluttede at afbryde, og gaae ud paa Recognoscering, om jeg ikke i Omegnen af Byen skulde kunde udspeide den Hytte, hvor min Ven og hans Donna havde opslaaet deres

Ar-

Arcadien. Men nei — al Sagen var om-sonst; og jeg var allerede overbeviist om Nød-vendigheden af at blive ved min første Idee, og bede Dem, om De ikke ved den gamle Kone, der nyder Almisse hos Dem, og fra hvem De havde de første Efterretninger om Ullas Pla-ner og Udsigter, kunde, ifald hendes Datter ellers tiener der endnu, skaffe os noget at vide om, hvor de vare. Vel erindrede jeg, hvor modbydelig denne Vei var for Dem, erindre-de, at det var kun, for det Konen endelig vilde tale med Deres Fader, af Frygt, at han for Datterens Skyld skulde blive vreed paa hen-de, at De havde overtalt Dem til at høre hende ud dengang, for saa at paalægge hende evig Taushed; men — som sagt — jeg vidste intet andet Raad, skiøndt jeg var saare gna-ven over dette. Imidlertid faldt jeg paa at gaae ud at tage min Aftensmad i **, og see! der fandt jeg da et heelt Selskab gode Venner og Bekiændte, som pleie at være vel under-rettede om Alt, hvad galt der skeer i Kiøben-havn. Det var, som En sagde til mig: her

faaer

faaer du noget nær noget at vide! og jeg satte mig hen til dem.

Det var, som jeg forestilte mig, den eene Galskab, den eene latterlige Historie, og — rigtig nok tillige — den eene Flaske Margo jog den anden. Men Overflødigheden paa Galskaber og dumme Streger var saa stor, at jeg tilsidst begyndte at befrygte, at Tiden ikke skulde slaae til; og at netop, hvad der kunde interessere mig, skulde blive mellem det Udsatte. Men med eet begyndte een af de frugtbareste Interlocuteurer at bande ganske forskrækkelig; og den, han da saaledes bandte, var sin egen gode Hukommelse, fordi han nær havde glemt det Allerlatterligste, nemlig hvorlunde en vis riig Mand hos sin Donna havde fundet en gammel Qvasimama, som han havde strax efter sin Regieringstiltrædelse jaget derfra, og forbudet Huset, og hende havde han i sin Jorighed med sin Paraply ikke blot pryglet ned af Trapperne, men og forfulgt langs hen ad Gaden, til stor Contentement og Fornøielse for Gadedrengene, der havde samlet sig om

dem,

dem, og geleidet dem begge med en stor Fløteconcert. Jeg begyndte at lytte efter, thi den gamle Quasimamas Navn forekom mig at være det samme, som jeg af Fredrik havde hørt paa Ullas, og jeg behøvede da ikke længe at være i Uvished; thi da een af de andre Interlocutører paastod, at hun ikke var mere her i Byen, kom den fuldkommen vel underrettede Ordfører i Iver, og gav os hendes heele Historie; hvorledes hun, efter at være jaget derfra, havde været en Tid hos den smukke Stokholmerinde, som havde siden faaet fat paa, min gode Ven, Fredrik **r; han havde iligemaade jaget hende bort, og sendt hende ud paa Landet; men hun var nu incognito kommet tilbage, opholdt sig nu paa et Sted, han nævnte, og søgte at finde sig en smuk Datter igien.

Forlad mig — fortreffelige Pige! at jeg maa vanhellige Deres Øine med disse Væmmeligheder; men jeg har troet at skylde Dem et Regnskab, hvoraf De kunde see, at jeg ikke paa nogen Maade havde compromitteret vor

Ven,

Vei, eller ved min Fritkeu bragt ham paa Dagens Orden; rigtig nok var der een, der tog Anledning af det, han blev nævnt, til at erkyndige sig om ham, eller rettere om hende; men jeg var saa heldig at faae Hovedfortælleren ved en vel anbragt Lovtale over hans Alvidenhed saaledes i Fyr, at han ikke lod nogen anden komme til Orde.

Midlertid vidste nu jeg, hvad jeg vilde vide, og listede mig; og det er da naturligt, at min første Udgang i Morges var til Madamen. Hun, som nok ikke er vant til at faae Besøg af skikkelige eller skikkeligklædte Folk ved Dagslys, blev i Begyndelsen meget forlegen ved mit, overalt rigtig nok lidt tidlige, Besøg. I Begyndelsen lod det, som hun holdt mig for et Menneske, der hos en eller anden Donna havde hendes Mellemhandling nødig. Men da jeg begyndte at spørge hende ud om Ulla, kom hun paa et andet Vildspor; hun faldt nemlig paa den Mistanke, at jeg var en Udsending fra den gamle Herre, der i Gaar havde banket hende i Parasolen, og at

jeg

jeg nu vilde lokke hende til at tilstaae et eller andet, hvorved jeg kunde kue hende til at lade Sagen falde mod ham. En itide anbragt Bankoseddel, som maaskee var mere, end hun vilde forlange for at lade sig banke af ham i Paraplyen to Gange om Dagen, forandrede dog snart hendes Tanker, og hun vendte tilbage til — saa noget nær — sin første Mening; hun troede nemlig, at jeg selv havde Øie paa Ulla, og heri var hun saa meget villigere at gaae mig tilhaande, da hun naturligviis ikke var Frederik synderlig god, der baade havde jaget hende derfra, og havde ovenikiøbet skiældt hende liderlig ud, og holdt hende en ordentlig Straffeprædiken, og vildet omvende hende; og det var en kedsommelig een, sagde hun, og hun havde aldrig seet hans Mage hos Fruentimmer, for han sad der, ligesom han kunde sidde i en Kirke; og Ulla havde i Begyndelsen, da hun søgte at komme i Kast med ham, slet ikke tænkt paa de Maader; men da det var en smuk Karl, og en rask Karl at see til, for det var han: og ingen skulde tænke, at han var saadant

Høv-

Hævlehoved; saa havde Ulla ordentlig været ganske forgabet i ham. Men da hun saae, hvad for et Faar, hun havde for sig, saa havde hun ogsaa faaet Fluer i Hovedet, og begyndte at sætte Næsen i Veiret, og havde Lyst til at blive en fornem Kiøbmands-Madame; og saa havde der nok nogle af hans gode Venner vilde varet ham ad, hvad hun var for een; men saa havde hun nok lugtet Lunten; og saa en Dag han kom, saa havde hun lukket sig inde med ham paa Salen og grædt for ham, og fortalt ham en lang Historie om hendes Ungdom, og det Barn, hun havde, og som blev givet ud for hendes Søsterdatter; og om, at hun ikke var hendes Moder, og giort sig saa hellig, og saa reen; og hvad saa Tossen, sagde hun, ikke havde været forgabet i den sleedske Satan før, saa var han blevet det da; og saa havde da hun maattet paa Døren; men i det Ulla havde kaldt paa hende, havde hun puttet hende et Par Tidalersedler i Næven, for det hun skulde holde sin Mund; og saa havde han lovt hende hundrede Daler om Aaret, for at

hun

hun skulde opholde sig et Sted uden for Byen; og ellers havde han truet med, han vilde give hende an for Rufferi; men hun vilde vise ham noget andet, og ikke leve i en Afkrog af hans sulten hundrede Daler, og hun vilde see, om han skulde røre en Fieder i hendes Hat; og vilde han give hende an, saa skulde hun nok komme frem med saadanne Ting om hans rare Ulla, der ikke skulde klinge godt, enten i hans eller i hendes Øren, hvorvel hun troede halv om halv, at det nu vel snart havde Ende; for hun havde hørt, at han ikke mere var hos den Grosserer, hvor han havde været baade Potte og Pande, og at det kanskee torde blive knap nok for ham; og at hun gik hen, og giftede sig med ham, og lod sig saaledes kede og kue af ham, som hidindtil, det giorde Ulla aldrig, med mindre hun saae, hun ret kunde faae det paa den store Fod, som vore andre Grosserer-damer.

De seer selv, Frøken! at disse Efterretninger i mere end een Henseende ere vigtigere, end vi havde tordet vente dem, det kommer nu

kun an paa, hvad herved fremdeles er at giøre. Indtil videre troede jeg, uden at burde i mindste Maade indlade mig paa mine Aarsager eller Hensigter, blot at maatte paalægge hende — naturligviis bestandig med Haanden i Lommen — at udspeide, hvor Fredrik og Ulla nu har opslaaet deres Pauluner; og derom, har hun forsikkret mig — da jeg for let begribelige Aarsagers Skyld ikke just vilde sige hende min Bopæl — at jeg om to Dage kunde afhente Underretning hos hende. I øvrigt, Frøken! trænger jeg mere end nogensinde til Deres Raad, og Befalinger. Skal vi lade Tingene gaae deres egen Gang, og oppebie, om Ulla opgiver sine Hensigter paa ham, eller lærer ham at kiænde sin uværdige Tænkemaade? eller skal vi endnu eengang prøve paa at aabne hans Øine? Jeg vil gierne tilstaae Dem, Frøken! at, som jeg kiænder min Ven, rædder jeg for det Øieblik, da han vaagner af sin Drøm, og lærer tilfulde at kiænde hende, der har været ham et Ideal af alle Dyder, som en trædsk Bedragerske; inderlig rædder

jeg

jeg da for, at hans arme og ufordærvede Hierte i sin Fortvivlelse herover, skal blive mistroisk imod alle Dyder: o! at han da havde en Veninde, som Dem, eller rettere, at han vidste, og følte, hvad han kunde have i Dem.

Dog det er Tid, at jeg afbryder. Værdiges at modtage Forsikkringen om min inderligste og dybeste Høiagtelse

Ludvig **f.

Ludvig **f til Frøken Sophie **p.

Jeg er her strar igien! er jeg næsten færdig til at maatte begynde dette Brev; thi see! neppe havde jeg i Gaar Aftes faaet mit Brev affærdiget til Dem, før i Morges tidlig — hvo skulde overraske mig paa mit Værelse, andre end Ullas Qvasimama? ført paa Bankosedlernes Vinger havde hun, fra hun forlod mig sidst, været utrættelig og ufortrøden i Bevægelse, og havde ikke blot opdaget Ullas og Fredriks Bopæl, og, hvad Tider Ulla var at faae i Tale, da han ikke var tilstede, men endog været derude selv, talt med

Ulla, og — i den faste Formodning, at det var umuligt, jeg kunde vilde underrette mig om saadan en Dame af anden Aarsag, end fordi jeg var forliebt i hende, havde hun allerede paa mine Vegne begyndt en Underhandling med Ulla, hvoraf hun lovede mig det ubedrageligste Held. Hvorvel jeg nu sagtens nok vidste, at Begiærlighed til mine Bankosedler lettelig kunde blænde hende, og faae hende til baade selv at see og vise Udsigterne mere smiggrende, end de virkelig vare, og endskiøndt disse Underhandlinger, hun saaledes paa sin egen Haand havde begyndt i mit Navn, vist nok havde deres meget betænkelige Side; og hvorvel jeg slet ikke skulde være glad ved at komme i Orde for at gisre Cour til Mamsell Almgreen, troede jeg dog heller ikke hert at burde give Slip paa de Fordeele, vi kunde drage af hendes Tienstfærdighed; jeg satte hende altsaa vel med en meget alvorlig Mine irette, men trykkede hende dog ikke desmindre en Femrigsdalersedel i Haanden for havte Umage. End meere begeistret herved fortalte hun

mig

mig da, at Ulla var meget utilfreds med Fredrik, især siden han var taget fra Deres Faders, og hun altsaa med eet fandt sine stolte Forhaabninger at blive Grossererdame tilintetgiorte; at hun af denne Aarsag har under et Paaskud efter det andet hindret, at de ikke endnu vare blevne gifte; at han desuden havde isinde at reise etsteds op i Norge, hun troede til Bergen, der at anlægge et Handelsinstitut, og tillige selv føre en liden Handel, men at Ulla paa det bestemteste havde erklæret hende: i den Udærk gik hun aldrig, og mindst for at blive Skolemadame; at hun imidlertid endnu bestandig holdt gode Miner med ham, for at see sit Hæld til, at faae den Tid betalt, hun saaledes havde spvattet bort til Unytte, for Noget havde han, som han havde lagt sig til Bedste i den Tid, han var paa Contoiret; men ved det han alt i sit Hierte saae dem an, som Mand og Kone, saa tænkte han aldrig paa at forære hende noget, eller ellers koste noget paa hende, men giorde bestandig sine Beregninger og sine Planer,

hvordan han bedst skulde lægge Pengene an til Nytte for dem begge. Hun fortalte mig da ydermere, hvilken prægtig Beskrivelse hun havde selv giort Ulla om mine Dyder og Qvaliteter, og Fuldkommenheder, og frem for Alting, hvilken rask, og resolut, og spendabel Person jeg var; og det havde Ulla da for saavidt syntes ganske godt om, men hun var dog ligesom blevet en Smule betænkelig, da hun hørte mit Navn; for det var mig, havde hun sagt, der i Begyndelsen havde havt saa travelt for at faae Fredrik fra hende; men hvorvel — havde hun saa igien smilt og sagt — naar saa var, som Moder sagde, saa lod det sig dog ogsaa forklare; og bedre troede hun sagtens, hun i alle Maader var faret med mig, end med den anden Helligpeer.

Jeg iagttog, som sagt, en meget velbetænkelig Taushed i denne Henseende, men hvad der var det Vigtigste; jeg fik Fredriks Bopæl at vide. Sandt er det, Kiærlighed kunde ikke valgt sig det mere smilende, og mere venligt; jeg gik i Gaar Eftermiddags

der-

derud i Egnen for at recognoscere, og jeg tilstaaer Dem, jeg blev ligefrem i ondt Humeur over, at en Lidenskab, der saa reen og sandru bebudede sig endog i de minoste Ting, en Kiærlighed, der prægede Alt med sit Nøisomheds Stempel, skulde være spildt paa en uværdig Bolerske, som brev Spot dermed, og som det var en Daarskab, og en Vømmelse for.

Som Engen er ved Havets Bred
Naar Aftensol sin milde Glands udbreder,

mindes jeg engang, jeg har hørt Dem en smuk Sommer-Aften gientage efter een af Deres Yndlingsdigtere ved at betragte Omegnen om Deres Faders Gaard; og disse Linier randt mig her paa ny dobbelt levende i Tanker. Det er et fuldkommen eenligt, nybygget, lidet men net Huus paa den skiønne Slette, der ligger bag ved ** hen ad **ne til, og med en liden Hauge, og ligesom en Lund bag; eet af de Steder, hvorpaa man ikke kan kaste sit Øie, uden at sige: her burde Kiærlighed boe, her huuslige Glæder have deres Tempel, og huus-

lige Dyder deres Helligdom. At imidlertid Mamsell Ulla ikke er der i sit Hierte synderlig fornøiet, er saare begribeligt, Maja og Fredrik skal derimod der være fuldkommen i deres Esse.

Da Deres Herr Fader har paalagt mig at skaffe ham at vide, hvor Fredrik var blevet af, overlader jeg ganske til Dem, at give ham denne Underretning. Selv trænger jeg, som sagt, til Deres Raad og Veiledning, uden dog at torde giøre Fordring derpaa, lykkelig nok, naar De fremdeles værdiger mig Deres Tillid og Agtelse, hvis fulde Værd jeg mere end nogensinde erkiænder og føler.

Ludvig **f.

Fra Grosserer **p til Fredr.-**r.

den 3 Junii 180°

Omslag om Brevet, S. 105

P. M.

Af Mangel paa at vide, eller kunde faae opspurgt Deres Bopæl, kommer indlagte Dem først nu til Hænde. Jeg vil ikke ulei-

lige

lige Dem med at qvittere, og formoder ligeledes, at De fra Deres Side ikke heller uleiliger mig med noget videre Indsigende i en Sag, som jeg ønsker, eengang maatte være til Ende. Pengene er Deres, troer De ikke at kunde modtage dem fra min Haand, kan De give dem til den første den bedste Fattigstiftelse, kun skal jeg bede, De ikke mere kommer til mig med dem, hvis De ikke vil, jeg jeg skal fortryde Alt, hvad der nogensinde har været os imellem.

Gerh. G. **s

Fredrik **r til Hr. Ludvig **f. * * jæger ved de kongelige Livjægere.

Det synes høi Tid, at den gamle Striid, hvo af os der skyder bedst, bliver afgiort. Dersom De altsaa til en Tid, De selv behager at bestemme, vil møde paa Engen ved Søen bag **, og medtage Deres Riffel, skal De forefinde mig der. For hverken at behøve Vidner eller Dommere, vil vi skyde efter Hove-

det paa hinanden, og paa eengang; Udslaget bliver altsaa ubedrageligt.

Tillige kan De da, igiennem en paalideligere Mund, end Deres gamle Nufferskes, modtage Svar paa de Tilbud, hvormed De har beæret Deres forhenværende Vens Brud; samt hans Taksigelse for den Redelighed og Uegennyttighed, der har ligget til Grund ved alle de Skridt, De har giort, for at forstyrre hans Dages Lykke, og hans Hiertes Fred.

Jeg vilde forlangt Svaret aflagt paa et eller andet offentligt Sted. Men De har jo ladet min Bopæl udspionere. Jeg venter det altsaa med Vished fra Hr. **jægeren.

5 Juni 18c* Fredr. **r.

Af det kongelige Livjægercorps ** Comp.

Ludvig **f til Fredrik **r.

Min Riffel har jeg modtaget af Kongen til Fædrelandets Forsvar; aldrig kunde jeg altsaa overtale mig til at bruge den mod en Medborger, mindst mod en Vaabenbroder, allermindst mod en mangeaarig Ven, og det især for et

Fruen=

Fruentimmer, som Mamsel Ulla Almgreen. Jeg veed ikke, hvad man kan have forebragt Dig om mine Hensigter eller Planer; men det veed jeg med fuld og fast Overbeviisning, at jeg ikke har giort eet eeneste Skridt, uden for at holde min sorne Eed: stød du mig i Miskiændelse fra dig, saameget du vil, jeg forlader dig aldrig! og denne gientager jeg dig herved. Ja Fredrik! din Ludvig forlader dig aldrig, skulde det end koste ham dit Venskab og hans Liv.

Din

5 Juni 180. Ludvig **f.

Ludvig **f til Frøken Sophie **p.

Hvad jeg i Søndags gav mig den Frihed at forudsige Dem, fortræffelige Pige! er, som De vel see af indlagte Seddel med Afskrift af mit Svar, saa omtrent indtruffet. Mamsel Ulla, som var paa den allerbedste Vei til at indlade sig med sin forneente nye Elsker; som var Forekommenheden, Føielighed, Redebonheden selv, som endog saa godt som havde givet mig

et Stevnemøde, ved at love sin Underhandlerinde et Besøg, hvorved hun saa udtrykkelig betingede sig, at jeg ikke maatte være tilstæde, at den erfarne Commissionairinde med Føie deri fandt en formelig Tilsigelse til mig, har aldrig saasnart faaet Lugten af de 3263 Daler Deres Faders ædelmodige Paastaaenhed endelig vilde af med, førend hun med største Adresse skiftede Rolle, blev med eet idel Hengivenhed, Trofasthed, Kiærlighed, til vor forblindede Ven; angav ham den Underhandling, jeg skulde have begyndt med hende, og som hun udentvivl har forestilt ham langt betydedeligere end det virkelig var, og Indlagte er da naturligviis Resultatet deraf.

Jeg giør mig det Haab, at den ædle og høimodige Sophie **p ikke tænker slettere om mig, mit Mod, og min Ærekiærhed, fordi jeg ikke har kundet troe, min Ære fordrede, at jeg skulde forgribe mig paa min Ven, eller udsætte ham for at forgribe sig paa mig. Jeg vil ikke formode, at enten dette Afslag skal komme ud blandt mine Vaabenbrødre, end mindre

at

at det skulde gisre mig Skam i deres Mening; men var det end saa; skulde det end nøde mig at lægge en Uniform, som er mig uendelig dyrebar, fordi den minder mig om mit Fædrelands Hædersdage, om de Øieblikke, da jeg med mit Livs stolteste Fryd følte mig dansk, siger dog mit Hierte mig, at jeg ikke kunde eller burde handle anderledes, og Held mig, hvis sand Kiækheds og Ærekiærheds fødde Dommerinde istemmede denne min Overtydning.

Midlertid ligge nu for en Tid vore Planer; Mamsell Ullas Iris — som midlertid neppe nogensinde vil blive omdøbt til Iris og Hebe, da hun har sine gode 50 paa Bagen — er forviist Huset, og det med en Bulder og en Bram, hvori Ulla selv tog saa megen Deel, at hun reent har slaaet Haanden af denne falske og utaknemmelige; heller ikke, maa jeg tilstaae, er jeg i sig selv utilfreds med, at være blevet en Qvindes Tienstagtighed qvit, som jeg i disse Breve aldrig har kundet omtale, uden at blues; imidlertid staaer indtil videre min

Forstand stille, og med alt dette vil mit Hierte endnu ikke give mig det Vidnesbyrd, at jeg har opfyldt min Pligt.

Lykkelig vilde jeg være, torde jeg i denne Anledning haabe at see et Par Linier fra den ædle Piges Haand, hvis Godhed og Agtelse for mig i et Øieblik, da jeg har forspildt, skiøndt som jeg haaber, ikke forbrudt min ældste og kiæreste Vens, er mig mere fornøden end nogensinde.

6 Juni 180* Ærbødigst

Ludvig **f.

**gaard. den 9 Junii.

Min Fader, som har faaet et Anstød af Rosen herude, vilde være Dem meget forbunden, hvis De vilde umage Dem herud til ham, da han har noget at tale med Dem om et Brev, han har faaet, som han uden Tvivl har taget sig meget nær, da han fik sin Rosenfeber, strax efter han havde faaet og læst det, og som sikkerlig indeholder noget Frederik angaaende.

Da

Da min Fader ikke er vel, vil De venskeligst undskylde, at jeg forbeholder mig mundlig at besvare begge Deres sidste Breve; i øvrigt har den Mand, der besidder Følelse af sand Ære nok, til at sætte sig ud over den falske Æres Bud, og hvis Hierte styrer ham til enhver Selvopoffrelse, som Pligt og Venskab fordre, neppe en 19 Aars Pige behov til Dommerinde, hvor han har en saa ubedragelig Dommer i sit Bryst.

Med inderlig Høiagtelse

Deres Veninde

Sophie **p.

Den i forrige Brev omtalte Skrivelse med tvende Indlægge, oversatte, den første af fransk, de andre af svensk.

a. Generallieutenant Grev **, Ridder, til Hr. raad **p. berømt Handelsmand.

Hvorvel, min Herre! jeg ikke har den Ære personlig at være kiændt af Dem, er dog Deres Navn alt for bekiændt og agtet end- og hos os, til at jeg skulde tage i Betænkning

umid-

umiddelbar at henvende mig til Dem i en rigtig nok noget kilden Anledning.

De vil fritage en Fader fra at udvikle Dem sine Grunde til at aabne indlagte Breve; de ere skrevne til min Søn fra en mig alt for bekiændt Haand, og da jeg seer, de i saa høi Grad angaae en Person, der i Brevene selv siges at være elsket af Dem som en Søn, har jeg fra mine Følelser sluttet mig til Deres, og anseet det for Pligt, at sende Dem, hvad der maaskee kunde være Dem et Middel til at redde et ungt Menneske fra en Afgrund, som jeg har seet min egen Søn for nær, til ikke at kiænde heele dens Rædsel for et Faderhierte.

Skulde end disse Breve ikke være tilstrækkelige til at aabne det unge Menneskes Øine, vilde jeg gisre mig en Pligt af, at meddele Dem de Beviser, hvormed jeg, trods al den herskende Overbærelse for et vist Slags Laster og Forbrydelser, nødde dette Qvindemenneske til at forlade Sverrig for stedse; uheldig nok til kun at udrsge Tornen af min Fod,

for

for at støde den dybt maaskee ind i en anden værdig Mands Hierte.

Behag imidlertid at modtage Forsikringen om den Agtelse og Tienstberedvillighed, hvormed jeg har den Ære at være

min Herr **raad

Deres hengivne

Greve af **.

Indlagt.

a. Ulla Almgreen til den unge Grev ** Capitainlieutenant i den svenske Garde.

7 Mai 180*.

Da jeg ikke kan andet end ønske at glemme, jeg nogensinde har været saa ulykkelig at være kiendt af et Menneske af Deres Tænkemaade, fortryder De ikke paa, at jeg for Fremtiden frabeder mig, hvad Omstændighederne hidtil har nødsaget mig at modtage til min Maja. De kan ikke undre Dem over, at jeg ikke gierne ønskede, hun skulde have noget fra Dem, og naturligviis intet, næst Deres Caracteer, mindre end Deres Almisse.

---

b. Sam-

b. Samme til Samme dito dato.

Jeg maatte troe mig aldeles miskiendt og glemt af dig, sødeste Ven! jeg maatte troe, at dine og mine Fiender aldeles havde faaet udslettet din Ulla af dit Hierte, hvis jeg noget Øieblik kunde troe, at min naadigste Louis kunde antage det aldeles rasende og uvittige Brev, han udentvivl faaer tilligemed, eller inden dette, for at være fra hans troe og kiære Ulla. Nei! min Louis! det er hendes Haand, det maa hun tilstaae; men hun har været nødsaget at skrive det, for at føie en ung romanesk Sværmer, som hun staaer paa Nippet at gifte sig med, for at forvisse sig Beskyttelse og Udkomme i det Fristed, vore Fiender har nødt hende at søge, for dog nu og da at høre fra sin Louis, da hun er den Lykke berøvet, at see ham. Fredrik * *r, Bogholder paa Raad * *ps Contoir, et af de største Handelshuse her i Staden, og udentvivl bestemt til at blive dets Associé, har saaledes forelsket sig — jeg troer sandt at sige — i vor Maja, at han — coute qui coute — vil

ægte

ægte din Ulla. Det er aldeles en Hyrde fra Celadons og Sylvias Dage, og min naadigste Louis vil da let kunde sige sig selv, om han vil være i Stand til at udslette i Ullas Hierte en Elsker, som den, hun har havt den Lykke at have i sit Fædreneland. Men eene, forladt med vor Maja i et fremmed Land, udsat med hende for vore Fienders Efterstræbelser og Forfølgelser, ovenikiøbet nødsaget til at tage, skiøndt i dit Navn, dog af din strænge og vrede Faders Haand sin og Barnets knappe Underholdning; udsat med hende for den yderste Nød, naar det engang kan falde ham ind at trække denne tilbage, har jeg troet at skylde vor Maja endnu mere end mig, at modtage en Frier, som i det mindste vil blive Maja en kiærlig Stedfader, saalidet han end er enten den Elsker, eller bliver den Mand, din Ulla var vant til at tænke og ønske sig. O at jeg kunde flyve i dine Arme.

O hvad äro utom dig
Lyckans Nåd och snillets lager
Blott en skygga som bedrager,
Blott en dröm som skingrar sig;

Jämte dig jag ei förskräktes
För Tartarens gruflighet;
Utom dig min ledsnad väktes
Ved Seraphers Salighet.

O naar din Ulla saamangen Gang, sødeste Ven! paa dit Skiød sang denne Vise, hvorlidet drømte hun da, at hun nogensinde skulde føle og forstaae den saa aldeles, som nu! Ja min Louis! al den Overflod, al den Lykke, der synes at vente mig, bortgav jeg med Glæde for at være hos dig.

Atis du är skild fra mig,
Skild af en umätlig bölja;
Men mit hierta följer dig,
Dit min fot dig ei kan följa.

Tro din Ulla, om du vil; men egentlig er dette Giftermaal med et hende saa ligegyldigt Menneske aldeles for hende, som hun gav sig i et Kloster for at oppebie den Tid, da vore Forfølgere ei vare mere, og da hun glad og fri kan flyve i dine Arme. Ægtebaandet her i Danmark er let at løse; og var det end ikke saa, med Glæde brød din Ulla det, for at flyve til dig, naar du kunde modtage hende.

Ah si vous pouviez comprendre
Ce que mon coeur sent pour vous!
L'amour n'a rien de si tendre,
Ni l'amitié de si doux.

Undres ikke, sødeste Ven! over alle disse Sangstumper, men enhver af dem gienkalder din Ulla de lykkelige Dage, da hun sang dem for og med dig, og hun haabes, de ligesaa vil være hendes Louis i kiært Minde. Dog seg maa afbryde, at dette Brev kan kommine tidsnok bort.

Evig din
Ulla Almgreen.

P. S. Du troer dog vel ikke, sødeste Ven! jeg skriver dette, af Frygt, at du af Vrede over det første dumme Brev skulde ville hævne dig over din Ulla. Nei alt, hvad hun frygter, er at miskiændes af sin Ven; ellers kiænder hun ham for vel til at troe, han skulde lægge nogen Hinder i Veien for hendes Lykke. Endnu eengang, Lev vel sødeste Ven, og tænk paa din Ulla

So:

Sophie **p til Ludvig **f. 14 Juni 180.

Vor Ambassade, kiære **f, er løbet meget uheldig af. Siden da min Fader ikke vilde, og De, som De paastod, ikke kunde have med det at giøre, maatte jeg da efter Deres Forslag i Mandags Morges til at sende Deres Ven de bevidste tree Breve med Posten, og skrev da tillige følgende Linier, som jeg ikke behøver at skrive af, da han har havt den Godhed at sende mig dem — in Originali — som han behager at udtrykke sig, tilbage.

Sophie **p til Hr. Fredrik **r.

Da min Fader for nærværende ligger upasselig af Gigten, er det blevet mig overdraget at sende Dem indslutted Breve, som han ansaae for at være af alt for stor Betydenhed til at betroe i fremmede Hænder. Jeg nytter denne Leilighed til, saavel i min Faders som mit eget Navn, at forsikre Dem om vor uforanderlige Høiagtelse og Deeltagelse.

12 Juni 180. Sophie **p.

Med.

Med omgaaende Post faaer jeg i en meget net Convolut mit Brev tilbage, tillige med de tre andre, og endnu eet, som De af nedenstaaende vil erfare — samtlig ledsagede af følgende meget stadselig skrevne Linier:

Min naadige Frøken!

I det jeg ærbødigst erkiender Deres Bevaagenhed, i Deres Hr. Faders Upasselighed, at oversende mig indlagte Papirer, vilde De ligeledes naadigst undskylde, at jeg fremdeles vover at regne paa samme Deres ædle Tienstvillighed, til igien at modtage Nærværende, hvormed jeg i min gamle Velgiørers ovenomtalte Upasselighed har taget i Betænkning at uleilige ham. Vel synes det i og for sig selv noget synderligt, at den høistfornemme Correspondent i Sverrig, hvis Haand og Segl fra min tilkommende Kone er mig tilfulde bekiændt, har behaget at svare Deres Hr. Fader, paa et Brev, hun har tilskrevet hans høivelbaarne Hr. Søn; men efter alle de mange Intriguer, hvormed saa mange Uvedkommende har behaget at vilde forknytte min sim-

ple

ple Kiærlighedshistorie, formodentlig for at gisre den mere pikant, har det saalidet undret mig, at ikke engang enten jeg eller min tilkommende Kone have fundet det Umagen værdt at aabne eller læse noget af de os gunstigst meddeelte Breve, som de altsaa herved vil finde uaabnet tilbagesendte.

Om min — hvad der saa end maatte indtræffe — uforanderlige Taknemlighed og Ærbødighed har jeg for ikke længe siden havt den Ære at forsikkre Deres Hr. Fader; værdiges naadigst at være forvisset om, at jeg veed ligeledes at sætte den rette Priis paa Deres uforanderlige Deeltagelse, hvorpaa jeg just nu har fundet et nyt og aldeles uventet Beviis ved at sammenligne Deres ærede Skrivelse med en mig for nogen Tid siden tilhændekommet deeltagende tydsk Billet, hvilke begge jeg til behagelig Sammenligning herved ærbødigst giver mig den Frihed, in Originali at sende Dem tilbage.

Torde jeg fordriste mig, end mere at bebyrde denne Deres udmærkede Tienstvilligheds

vilde

vilde De uendelig forøge mine Forbindtlighed, hvis De gunstigst vilde paatage Dem at være min Talsmand hos Deres Hr. Fader, saa at jeg tør være sikker paa, han ikke vil misbillige det offentlige Brug, han — efter det af ham selv givne Vink — snart vil see giort af de Penge, som han ikke vil tage tilbage, og som jeg ikke seer mig nogen Adkomst til at beholde.

Endnu var jeg vel næsten fristet til at anmage Dem med nok een Commission til een af Deres Venner, men jeg føler, at jeg allerede nokſom har misbrugt Deres Godhed, og skynder mig derfor at slutte og underskrive mig

min naadige Frøken!

Deres allerydmygste Tiener

Fredrik **r.

At den tydske Sædbel, som laae hos, var den, der gav Anledning til Avisavertissementet om den anonyme Jemand, behøver jeg ikke at sige Dem; saalidet som, at det Lys, hvori jeg ved denne Leilighed er kommet,

hverken er det fornsieligste eller fordelagtigste.

Det være midlertid, som det vil; men Spørgsmaalet er nu: hvad herved er at gisre? Min Fader, hvem jeg — hans Rosensvaghed uagtet — ikke troede at burde eller kunde fortie det Svar, jeg havde faaet, er af den Mening, at vi paa ingen Maade kan forsvare, at lade ham blive i sin forsætlige Uvidenhed om Papirer, som dog omsider maa aabne hans Øine i Henseende til det Fruentimmer, der har en saa ubegribelig Magt over ham. Min Fader har udentvivl Ret; men jeg maa tilstaae, at jeg aldeles ingen mulig Maade seer, hvorpaa man kan bringe ham til at modtage, paa ny end sige læse dem. At De, som min Fader et Øieblik faldt paa, skulde være Overbringeren, maa jeg — især efter den sidste Periode i hans Brev — ikke blot paa det eftertrykkeligste fraraade, men vilde jeg endog — naar jeg turde troe, at mine Bønner vare af nogen Vægt hos Dem, paa det indstændigste bede Dem, paa ingen Maade at gisre. Om jeg og kunde og torde ha-

have formaaet min Fader til at tage Pennen selv i denne Anledning, vilde det dog, efter at mit ubældige Brev er kommet i Forveien, være unyttigt, og i det høieste kun volde min Fader een Ærgelse til, som han paa ingen Maade taaler. Noget andet Middel, eller noget andet Menneske, der i mindste Maade kunde have nogen Indflydelse over Deres Sen, maa jeg tilstaae, jeg ikke er istand til at besinde mig paa; ogsaa har han, siden hiin ulykkalige Forbindelse, saaledes brudt alle Baand, at jeg mistvivler om, at vi skulle kunne finde nogen, som man med Held kunde vende sig til.

Det er altsaa efter min Faders og mit bedste Overlæg besluttet, aldeles at overgive hele Sagen til Dem, om De i saa Henseende skulde være lykkeligere til at udtænke Noget end vi — min overstaaende Bøn haaber jeg imidlertid ikke at behøve at gientage Dem. Kan heller ikke De finde paa noget Raad, nu da saa kommer vi vel til at trøste os ved, at vi i en redelig Hensigt have giort Alt, hvad

vi have kunnet. Hvor liden imidlertid denne Trøst er, naar det gielder om et Menneskes Vel og Vee, som man har Godhed og Agtelse for, og som var en langt bedre Skiæbe værdig, end den, hans alt for redelige og godtroende Hiertes Forblindelse bereder ham, føler jeg i dette Øieblik mere end nogensinde.

Modtag De imidlertid min og min Faders Tak for den Velvillie og Godhed for os, og den trofaste Hengivenhed for Deres Ven, hvorpaa De under denne Sag har givet saamange Prøver.

Sophie **p.

Ludvig **f til Frøken Sophie **p.

Juni 180*

Saa mange Beviis jeg end har havt paa Deres ædle Faders, og Deres egen Godhed, fortræffige Pige! vovede jeg dog ikke endnu at sætte den største Prøve derpaa, ved at sende Dem saa ganske uforberedet denne arme og aldeles forladte fader- og moderløse lille Pige, hvis det ikke udtrykkelig var vor arme Vens

Af-

Afskedsgave til Dem, hans maaske sidste Villie. Jeg behøver altsaa ikke at sige Dem, at det er hans Maja. Hendes Moder er forsvundet i Gaar, og Fredrik i Nat. Jeg sidder her paa hans Værelse, og venter paa en Hest, for at ile, om muligt at indhente ham, og endnu redde ham for os. Jeg hører Vognen komme; her er intet Øieblik at spilde; ved allerførste Mulighed skriver jeg Dem omstændeligere til.

Deres

ærbødig hengivne

Ludvig **f.

Helsingør den Juni

Ludvig **f til Frøken Sophie **p.

Her er jeg da — og endskiøndt min Reise forsaavidt ikke har opnaaet sit Maal, endskiøndt jeg ikke mere har været lykkelig nok til her endnu at forefinde min Ven, er jeg dog i det ringeste forsaavidt lønnet for min Reise, at jeg har faaet fuld Visshed om, at i det mindste det Sørgeligste, der af min Vens

Brev og Forfatning ikke uden Føie lod sig formode, ikke er opfyldt, at han har havt Mod til at leve, at overleve det skrækkelige Hjerteslød, hans Elskedes nedrige Troløshed har givet ham, skiøndt han ikke har kundet overtale sig til, at blive paa det Sted, som ikke blot hendes Erindring, men som hans hele øvrige Stilling, som Venner, og Fiender, maatte giøre ham modbydeligt og utaaleligt. Jeg har følt, det var min Pligt, saasnart muligt, at betage Dem en Frygt, som jeg vil tilstaae, jeg selv har følet dybere, end jeg i min første Sædel vovede at være bekiendt; og jeg skynder mig med Posten at skrive Dem disse Linier, saameget mere, som et Fald, jeg paa Veien hertil havde det Vanheld, at giøre med min Hest, torde maaske nøde mig at opholde mig her et Par Dage længere, end ellers havde været min Hensigt. Jeg troer da ligeledes at burde underrette Dem med samme Leilighed om Alt det forefaldne, da de Oplysninger, den stakkels Maja kan give Dem, eller som De har kundet nægte at lade

Dem

Dem give af denne arme Pige, nødvendig maa have været høi stufyldestgiørende.

Efter at have modtaget Deres sidste Brev med sit Indlæg, følte jeg, at det var min Pligt, uden noget Hensyn til — end ikke til en Bøn, hvis fulde Værd, jeg føler — at overbringe Fredrik de bevidste svenske Breve; og — skal jeg nægte Dem, at maaske den spidse fornærmende Tone, han havde tilladt sig i sit Brev til den ædle Veninde, der meente ham det saa redelig, ikke havde liden Deel i min Beslutning; jeg gik altsaa i Gaar Morges tidlig ud paa hans Eenlighed, og blev meget forundret over, at finde Alting der forunderlig øde og stille. Jeg bankede; men ingen hørte, eller svarte. Jeg gik rundt om Huset paa alle Sider. Vinduesskodderne var for allevegne, paa eet eneste Qvistkammer nær, der syntes at være et Sovekammer, og hvor et Vindue stod aabent; jeg blev da nogentid staaende under dette, jeg rømmede mig, jeg hostede, jeg kaldte; ingen svarte. Jeg gik tilbage til Døren, jeg bankede igien, alt hvad jeg kunde; endnu lod

sig ingen tilsyne; endelig faldt jeg paa, at gaae rundt til alle Vinduesskodderne, og banke paa dem, og dette gjorde jeg da saa længe, til endelig en liden sød Stemme spurgde indenfor, "Hvo der var?" Jeg sagde da, det var een, der vilde tale med Hr. Fredrik **r., men som ikke kunde komme ind; Glutten bad mig da bie et Øieblik, saa skulde hun lukke mig op, da Fader maaskee maatte være gaaet ned i Haugen, siden han ikke havde hørt mig banke; og een to tree var den lille Engel i sine Klæder, og aabnede Døren for mig, og giorte mange Undskyldninger, at jeg havde staaet saalænge, da Moder og Pigen, sagde hun, vare blevne inde i Byen i Gaar, hvor de havde meget at bestille, til de skulde reise; hun aabnede mig derpaa et Værelse, hvor hun bad mig træde ind, og sætte mig; der saae rigtig nok noget oprøddet ud, men det gav mig endnu ingen Mistanke, deels for det der i Majas venlige Udseende og Adfærd var saa fuldkommen Fred og ingen Fare, deels og fordi virkelig min hele Sind var saa

gan=

ganske spændt den forestaaende Samtale imøde.

Det varte temmelig længe, jeg hørte imidlertid bestandig Majas Sølvstemme snart nærmere, snart fiernere kalde paa den Fader, som, hun mindst, ligesaa lidet, som jeg, drømde om, var borte maaske for stedse. Endelig kom hun ganske forpustet tilbage, og sagde: hendes Fader var hverken i Haugen, eller under de unge Træer; han maatte dog vist være oppe paa sit Kammer, og maaske havt noget at bestille, siden han ikke havde svart. Jeg faldt eet Øieblik paa den Formodning, at han maaske havde seet mig, eller kiændt min Stemme, og derfor ikke vilde svare; men erkiændte snart, at det var saare langt fra Fredriks bestemte og raske Fremgangsmaade, og tog derfor aldeles ikke i Betænkning, at bede Maja gaae op, og mælde mig under mit Navn.

Jeg saae og hørte nok, at Maja gientog mit Navn med en saare betænkelig Mine og Tone, som om det hverken var hende ube-

kiændt, eller just saa meget fordeelagtig bekiændt. Jeg gik da op og ned af Gulvet, og søgte at fatte, eller forberede mig paa, hvad Svar hun kunde bringe mig tilbage, eller hvad Vending muligen mit Møde med Fredrik kunde faae, da jeg hørte hende overlydt grædende komme ned af Trapperne. Studsende herved, saameget mere, som jeg ikke havde hørt nogen Røst, eller noget Fodtrin, uden hendes, vilde jeg iile hende, fuld af de ængstligste Forestillinger imøde, da hun i det samme kom styrtende ind af Døren, foer saa godt som ude af sig selv hen i mine Arme, klyngede sig op til mig, og hulkgrædende stammede: "Far! hvor er Far? o bring De mig til Far!" Jeg forsikkrede hende naturligviis, at jeg ikke vidste det, og at hun jo selv saae, jeg kom for at søge ham. "Vist veed De! vist veed De! sagde hun: See der, see der!" og i det samme rakte hun mig en aaben Sædel, og et forseglet Brev, som havde ligget oppe paa Fredriks Bord, og som hun var kommet ned med i Haanden, uden at jeg i den

For=

Forvirring var blevet det vaer. Sæddelen, som mine Øine først faldt paa, var til Maja, og den bar denne arme Pige, hvis eeneste Rigdom den nu er, vist allerede viist Dem; jeg havde af Vanvare i den Forvirring faaet den i Lommen, da jeg skulde bort, og var allerede kommet paa Hesten og paa Veien med den, da den velsignede Glut kom farende ud efter mig, og fik raabt mig op for at faae den. Brevet var til mig, og ligger hos med sit Indlæg. Jeg saae da strax, at, om det skulde være muligt at faae vor Ven igien, vilde der ingen Tid være at spilde; fik Værten til at lade spænde for sin Vogn, at kiøre Maja ud til Dem, og til at overlade mig en Hest, hvorpaa jeg satte efter Fredrik, ad Helsingoers Siden til, da jeg af adskillige Udtryk jeg fandt i hans Brev, havde Grund til at formode, han maatte have taget den Vei, havde han taget nogen; og var jeg da adskillige Gange underveis saa lykkelig at spore ham; jeg vilde derfor iile at hente ham ind om muligt, skiøndt han havde næsten tolv Timers

Forspring; men den Hest, hans Vert havde saa temmelig i Dyredomme overladt mig, var langt over de Aar, da man har Hast for nogen Ting i Verden; og da jeg ikke desmindre vilde overile den over dens Evne eller Villie, lagde den sig til Hvile med mig en tree Fierdingvei paa hiin Side Hirschholm i en Grøvt paa saa ubehændig en Maade, at nær baade dens og mine Ribbeen var gaaet i Løbet; som rigtig nok havde været værre for mig end for den, siden den aldrig agtede at reise sig mere, hvorimod jeg dog haaber, at have eet og andet at tage vare her endnu. Til min Lykke kom der en Vogn, hvor de havde seet os styrte, jagende til i det Samme, og fik mig op, og bragte mig til Helsingøer, hvor jeg lod mig kiøre ligehen til vore Venner ** & Comp., som jeg nok formodede, maatte kunde give mig Oplysning om vor Ven, hvis nogen skulde. Jeg erfarede da, at et Menneske, der havde kiørt hele Natten, var kommet om Morgenen til Helsingøer, og uden at træde af nogensteds, havde strax ladet sig sætte om-

bord

bord paa en der liggende Nordamericaner, og da just Vinden nogle Timer efter havde vendt sig, var han endnu samme Morgen gaaet til Seils med en heel Flaade, som havde ligget der adskillige Uger, og biet paa Vind.

Da jeg hørte Nordamericanerens Navn, var jeg næsten vis paa, at denne incognito Reisende var vor Fredrik, da det netop var en Capitain, der havde været addresseret til Deres Hr. Fader, og med hvem Fredrik altid havde staaet i meget venskabelig Forbindelse. Til større Vished lod jeg imidlertid dog mi Ven, den unge **, erkyndige sig paa Vagtskibet, hvor Passerne vare foreviiste, og erfoer jeg da, at det virkelig var ham. Jeg behøver ikke at sige Dem, hvor tung en Steen, der faldt fra mit Hierte, ved at erfare denne Vished, da jeg endnu havde giort mig langt smertelignere Forestillinger. Jeg vilde da paa Øieblikket igien have kastet mig paa en Vogn, at ile til Dem og Deres Hr. Fader med dette Trøstebudskab, men min omhyggelige og venskabelige Læge har lagt Beslag paa mig, og

det er endog alt det, han har vildet tillade mig at skrive. Det er just nu paa den Tid, han pleier daglig at komme til mig, og jeg vil altsaa skynde mig at slutte, for ikke at blive nødt af ham at kaste Pennen, inden jeg faaer sagt, med hvor inderlig Høiagtelse og Hengivenhed, jeg har den Ære at være.

Deres
ærbødigste
Ludvig **f.

Indlagt:
ved Midnat
Fredrik **r til Ludvig **f.

Tilgiv mig, Ludvig! og skiænk mig dit Venskab igien! o jeg har i dette Øieblik tabt saameget! af indlagte Brev vil du see, hvor skammelig, hvor usigelig jeg er bedraget og lonnet. Jeg sender, og efterlader dig det, som den fuldkomneste Æreserklæring og Afbigt, jeg vidste at give dig. Ludvig! i et Øieblik, da jeg staaer paa det Nærmeste at tabe al Tro paa Menneskeheden, vaagner paa ny min gamle

Til-

Tiltro til dig, og er det eeneste Værn mellem mig og Menneskehad. Maaskee hører du inden føie Tid fra mig igien. Midlertid overgiver jeg dig det eeneste, jeg i Verden har tilbage, min Maja, hun bringer dig dette Brev; før hende til din Veninde, den ædle fortrefflige Frøken Sophie **p, o! hvem jeg har fornærmet og miskiændt som dig; beed hende være min arme Maja en Moder, og vær du hende, Ludvig! en Fader! det er den arme Fredriks Sidstegave til Eder; det Kiæreste, det eeneste Kiære, han har tilbage i Verden, og bedre veed han ikke at oprette, hvad han har forbrudt mod Eder, end ved at give det i Eders Hænder. Tusende Helsener, tusende Afbigter til Sophies fortreflige Fader, o! som eengang var min; o! foreener Eders Bønner, I to ædle eiegode Mennesker, for at formaae ham at tilgive mig; ikke at hade, ikke at foragte mit Minde. O! jeg seer vel neppe nogen igien af Eder, I eeneste, ved hvem endnu mit sønderslidte Hierte hænger; ogsaa vil der Aar, mange Aar til, inden jeg brister

mig

mig at komme for Eders Ansigt; o! men i min fierne Forviisning, naar jeg vanker fremmed og eene, vil det være mig en Trøst at tænke: i en anden Verdensdeel er der gode Mennesker, der nu og da erindre dig med Deeltagelse og Ømhed. Jeg hører det fierne Posthorn! det kalder mig igiennem Nattens Taushed! det kalder mig bort fra Fædreland, min Maja, fra dig, fra Alt; det lyder anden Gang. Farvel, min Ludvig! farvel! maaskee for evig! farvel! o! at kun min Maja ikke vaagner! den arme Pige! naar hun i Morgen finder disse Breve! *) o! Ludvig!

Lud=

---

*) Sæddelen til Maja, der omtales her og i Ludvigs Brev, lød saaledes:

Min eiegode, inderlig elskede Pige!

Din Moder er reist, uden at kunde sige dig Farvel, og din Fader maa ligeledes forlade dig, maaske for lang Tid. Han overgiver dig imidlertid til de bedste Mennesker, han kiender, og der vist vil giøre Deres til, at du ikke skal savne ham. Bring

hos=

Ludvig! endnu engang vær hende en Fader! bed Sophie være hende en Moder, for din Skyld!

Hoslagte Brev til din Faders ældste og bedste Ven, Ludvig **f, Kasserer paa Hr. Grosserer **s Contoir, som vil føre dig til en fortreffelig Pige, hvem du maa elske, og ære som en Moder, og ved din Hengivenhed og Ærbødighed, søge at oprette, hvad din Fader har forbrudt imod hende. Vær god, fælelig, lydig og lærvillig, som du var hos mig, og alle gode Mennester vil holde af dig, som jeg. Tænk ofte paa mig, og vid, at den eneste Glæde, jeg endnu har, og har i vente i denne Verden, er, engang maaskee at see dig igien, som en god og velopdraget Pige; og at min kiereste Tanke i min Fraværelse vil blive, at tænke, at det gaaer dig vel, og at du fører dig vel op. Jeg har ikke Hierte til at sige dig mundtlig Farvel, derfor maa jeg skrive disse Linier til dig; naar du faaer dem at see, haaber jeg alt at være langt borte. Lev nu vel, kiæreste Maja! du min eneste Rigdom! og glem aldrig din dig faderlig hengivne Fredrik**r.

Skyld! om hun ikke vil for min! og saa være Guds bedste Velsignelse over Eder alle! Hornet lyder tredie Gang! det er forbi! maaskee for evig! Farvel! Ludvig! — Gud veed, om du kan læse disse sidste Linier! Lev stedse, stedse vel, og ynk, og elsk, om du kan

Din arme

Fredrik **r.

Indlagt.

Ulla Ahlmgreen til Fredrik **r.

Min alt for beskedlige Ven!

Med megen Smerte har jeg seet, sødeste Ven! hvor megen Uleilighed og Uro, jeg paa seeneste Tider har volbt dig, da jeg har været Aarsag i, at du lever i Ufred med alle dine Venner, har forladt din gode og fordeelagtige Syssel, formodentlig bortskudt et anseeligt Parti, staaet paa Nippet at skydes med din bedste og ældste Ven; og alt det for en stakkels svensk Flikka, som ikke var al den Godhed værd, eller forstod at skiønne derpaa. Familien **p, som har havt saa megen Umage

med

ined at faae os to fra hinanden, har formodentlig, inden du faaer dette Brev, sørget for paa ny at insinuere dig den svenske Correspondents, som du var ærlig nok til paa mit Ord at hiemsende ulæst i Gaar, og hvori alt for rigtig findes et Brev fra din Ulla, der desværre alt for vel beviser, at hun ikke var værd at have saadan en Joseph til Elsker. For at undgaae en alt for ubehagelig Explication, forlader Ulla dig herved sans Adieu, og efterlader dig sin Maja, der dog egenlig er den, du fra først af har været forlibt i, og som altid har været dig kiærere end jeg. End een Ulelighed har jeg troet ved min Reise at burde stille dig ved, og det var de 3263 Rdlr., som din Ære ikke tillod dig at beholde, og som du dog var forlegen at finde et passende Brug til. Du har saa ofte sagt, at det skulde være dig det Tungeste i Verden, om den Ulla, du havde elsket — eller troet at elske — saa høit, skulde nogensinde blive udsat for Mangel og dens Følger; hun troer altsaa at have handlet i din Aand, naar hun selv har

sagt,

søgt, efter Evne, at sætte sig i Sikkerhed derfor. Endnu mindre troer jeg, at behøve at giøre Undskyldning for, at jeg har giort Brug af, hvad jeg fra dig har havt mellem Hænder; du har saa ofte sagt: at hvad der var dit, var mit; men hvad der var mit, ikke dit, at jeg kun heri har taget dig paa Ordet.

Jeg har maatte taget denne Beslutning lidt hastigere, end jeg maaskee havde tænkt, da jeg frygter deels for Familien **ps Activitet, med at spille dig den svenske Geheimecorrespondence i Hænderne; deels ogsaa, at du skulde finde et offentligt Brug til de 3263 Rdlr., som jeg ikke vel kan undvære til mit Privatbrug. Naar du faaer dette, haaber jeg imidlertid at være saa langt borte, at det vilde være spildt Umage, om du vilde forsøge at sætte efter mig; hvilket dog paa den anden Side strider alt for mege mod den ædle og høie Caracter, du altid har affecteret. Overalt tviiler jeg ikke paa, at Familien **p har en Skiønhed i en mere følsom Smag, reede til dig, for at troste dig for Ullas Tab; kun skulde det giøre

mig

mig ondt, at erfare, at du andengang kom til at fordre din ældste og bedste Ven ud paa Pistler, og det for hendes Skyld; hvorvel det da med en Krigsmand, der har for megen Ære til at tage mod en Udfordring, ikke har stort at sige.

Dog jeg maa bryde af; Tak, min charmante Ven! for mig, og vær vis paa, at jeg aldrig skal glemme, at jeg ikke i alle tre Kongeriger kunde have fundet en beskeednere og beskedligere Elsker. Hels Maja, og sig, jeg er sikker paa, jeg aldrig kunde overladt hende i bedre Hænder; og nu

O Guder! styrker mig — jag skal då evigt bryta
Det band, som färdigt var at våra hiärtan knyta.

Adieu! Adieu! pour jamais!

Nu har vi ret taget en følsom Afskeed efter dit Sind; og jeg kan reise med Fred.

Ulla Ahlmgreen!

Lud-

Ludvig **f til Sophie **p.

Helsingoer 30 Juni

Er det ikke en Drøm? Sophie! den ædle, elskværdige, hvorfor ikke nu sige det frit ud — den inderligelskede Sophie er min! og saa pludselig, saa uventet! see! jeg ligger her paa mit Invalidleie, gienkalder mig alt, hvad i hine tvende uforglemmelige ubetalelige Dage har tildraget sig, og spørger mig selv, om det og er saa? om det kan være? om jeg ikke døves af en fortryllende Drøm? men saa kaster jeg mine Øine paa alle de Gienstande, som omringe mig, og hvoraf der ikke er et eeneste, som jo Sophie i de to Dage har helliget ved en Berørelse, ved et Blikkast; denne Stoel, hvor min Sophie sad ved mit Sygeleie, da jeg vaagnede, hvor jeg troede at see en Engel fra Himlen, kommen nt trøste, at helbrede mig, og neppe torde troe mine egne Øine, neppe mine Øren, da den huldе himmelske Stemme spurgte saa veulig: "**f! hvorledes er det med Dem?" og nu Deres fortreflige Fader, der traadde til, og sagde: "det glæder

mig

mig dog, at jeg hører, der er ingen Fare! Vi fik et Brev fra een af vore Correspondenter, som giorde mig ganske bange for Dem! ogsaa havde de to Piger ingen Ro, før vi kom ned selv at see til Dem, og jeg endelig selv ikke heller." Og saa den lille søde Maja med al sin barnlige Uskyld og Hierteelighed, kom og takkede mig for den rare velsignede Moder, jeg havde givet hende! Og nu siden da denne lille troskyldige Engel kom i med at lade Munden løbe, og fortalte mig: at hun havde været saa bedrøvet for mig, og hendes gode Moder ogsaa, og hun græd saameget, og du kan aldrig troe, sagde hun, hvor hun holder af dig! og min jomfruelig blufærdige Sophie med den huldeelskelige Forvirring vilde tysse paa hende; og jeg i Rusen af min Salighed, greb den Haand, De vilde ligge paa hendes Mund, og uden at vide selv, hvad jeg sagde eller giorde, raabte: O Sophie! afbryd ikke mit Livs saligste Øieblik! er det sandt; o tør jeg troe det! og det blufærdige forvirrede Ja! ligesom stial sig ud af de Læber, som endnu aldrig have fornægtet

tet Sandhed! og nu min Sophies Fader — lad mig presse Alt, hvad jeg veed af Ædelt og Stort i den simple Beværdnelse — kom til, og vi sagde ham Alt, og han gav os sin Velsignelse, og hædrede mig med at sige: saadan en Svigerson havde han ønsket sig! og min Sophie sagtelig drog sin Haand ud af min, og gik hen i det Vindue, og løftede sit skiønne blaa Øie op til Himlen, fuldt af — o! hvo er jeg, at jeg tør troe, tør vide det! — af den ømmeste gladeste Tak, og for mig. O! Sophie! hele mit øvrige Livskal aftiene paa dette eene Øieblik, aftiene til Gud og til dig! o! saa lykkelig, som I da have giort mig, kan jeg aldrig fortiene at blive.

Dog — kiæreste Sophie — i Rusen af min Fryd og min Taknemmelighed maa jeg ikke glemme, at jeg har en glad Tidende. Her er kommet Brev fra vor Fredrik; vel kun et Par Linier, men som dog fuldkommen maa berolige os for enhver Rest af Frygt, vi endnu kunde have tilbage. En svensk Skipper, som for den stærke Storm, vi for nogle Nætter siden

hav-

havde, var løbet ind i en norsk Ildhavn, der mødt den Nord-Americaner, hvor Fredrik er paa, og da han havde hørt, han gik herned, havde han i Hast skrevet dette Par Linier med ham, at lade give paa Posten i Helsingøer; men da den svenske Consul vidste, jeg var her, sendte han mig det umiddelbar, og jeg sender det med, vis paa, at det vil glæde Eder alle, om det endog vil aflokke nogle ømme Taare over den gode ædle Fredrik, der havde fortient en Sophie, og i det Sted tra paa en Ulla.

Da min Doctor har forbudt mig at skrive meget, er jeg bange, hvor lidt det end er, jeg her har faaet sagt, at jeg allerede har overtraad hans Befaling, og det vilde jeg dog saa nødig, da, jeg vil ikke sige, mit Liv, men min Helbred aldrig har været mig saa kiær, som siden i Forgaars, og da Doctoren desuden har sagt, at det kommer an paa min Lydighed, naar jeg faaer min Sophie at see igien.

Altsaa! lev vel, saa vel, som du har bragt

mig til at leve, og hels Fader og vor Maja fra Din og Deres

lykkelige Ludvig **f.

Fredrik **r til Ludvig **f.

den 2 Juli 1803.

Kiæreste Ludvig!

I det sikkre Haab, at mit sidste Brev og dets Overbringerinde i ingen Henseende har forfeilet dig, nytter jeg denne uventede Leilighed til at mælde dig, at jeg i Helsingør efter mit Ønske og Haab traf min gamle Ven Capitain James Clark fra Boston, hvem jeg overtalte til at tage mig over til sit Fædreland; der vil jeg etsteds i Vestlandets Ørkner, langt fra Menneskers Aasyn, see at faae mig en Strimmel Jord, som jeg kan rødde og opdyrke, og bygge mig en Hytte, og stræbe at glemme, hvad jeg har liidt, og tabt, og glemmes af dem, som jeg ikke har Hierte at see under Øine. Dog nei Ludvig! nei! ikke glemmes af Maja og dig og Sophie og hendes Fader; nei! det kunde aldrig være mit Ønske, og

det

det har jeg da noksom viist ved at overgive Eder den kiæreste Admindelse, jeg vidste og eiede. Hels den kiære Pige, og hendes velsignede Pleiemoder — thi saadan tænker jeg mig alt den ædle Sophie — og Sophies værdige Fader tusende Gange fra mig.

Jeg glemte i mit sidste Brev at bede dig, hvis der skulde være en eller anden Fordring paa mig, som jeg i den Skynding eller Forvirring havde glemt at afgiøre, eller som mu ligen Mamsell Ahlmgreen havde efterladt mi uden mit Vidende, da at betale den for mi. Dog — egenlig behøves det ikke; thi du vilde saa ikke tillade, at din Ven forlod Europa som en Skielm.

Og nu levvel! tusende Gange levvel! det skal være mit dagelige Ønske, for det elskværdige Firekløver, hvorved min hele Siæl hænger; naar min Ven Capitain Clarke kommer igien til Kiøbenhavn, da skriv mig dog til; han vil besørge Brevet til mig, hvor og under hvad Navn — thi mit eget bliver det ikke — jeg saa kommer til at leve. O! at jeg da

maatte høre, at I levede lykkelige! Dog — Veiret bedager sig, og vi forlade denne Udhavn, hvor vi vare løbne ind for Stormen! levvel! Ludvig! og elsk stedse din

Fredrik!

For Dem der ikke troe nogen Historie til Ende, før De har Heltinden for Brudeskamlen, eller Helten i Graven, og alle øvrige Personer vel forsørgede, tilføies her til Slutning; at Mamsell Ulla, paa sin Flugt var saa fatal, at træffe paa en Deserteur, der havde vidst at skaffe sig Pas som tilbagevendende Emigrant, og for stiaalne Penge reiste som en stor Herre med Extrapost; hun gav sig under hans Varetægt, og reiste, som hans Kone, med ham til Hamborg; men saasnart de vare ude af dansk Grund, satte han sig i Besiddelse af hendes Reisecasse, forlod hende, drog, saavidt man veed, til Berlin, som var hans Fødested, og overlod hende i Hamborg at søge sin Lykke, som hun bedst vidste, og kunde.

Ma-

Maja bliver daglig kiærere for Ludvig og Sophie, og fortiener virkelig Navnet af Deres lille Elskovsgud, som Ludvig for Spøg gav hende. Sophie er nu gift med Ludvig, der er gaaet i Compagnie med hendes Fader, paa det at den ægte og ærværdige Kiøbmandsaand, og den derpaa hvilende Velsignelse, ikke skal vige fra Huset. Fra Fredrik er siden den Tid ingen Brev indløben, da hans Ven Capitainen ikke i Aar har faret paa Dannmark.

K. K.

Til
K. M. N. paa hendes Fødselsdag.

(Skrever for i Schlegels spaniskes Theatret.)

At det er gaget dig som mig, Veninde!
At denne Slud; og disse kolde Vinde
Dit Ønske lokker tit til Syden ned,
At Kraften i de norske Marmorfielde
Du ønsker blandet med den Herlighed,
Der blusser frem i Sydens Blomsterverde;

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
Og meget mindre grusom dig forbyde,
At kunstigt i din Blomsterurne du
En fielden sydlig Blomst med Glæde planter,
Naar Stormen raser her i al sin Gru,
Naar Livet fryser, og Naturen skranter.

Snart vil den kolde Soel afmægtigt sole
Den hvide Vinters hvide Pudderkiole,
Som rundt sig vikler om dit Bakkehuus;
Men lad kun Stormen rædsomt sig forvilde,
Du reiser under al den Suus og Duus
Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

Vester for disse skionne varme Steder
Et Land sig strækker, som Naturen klæder
Med Purpurtepper, med Smaragd og Guld;
To Templer reiser sig i denne Zone,
Som Sanggudinden bygged' elskovsfuld,
Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En sindrig kunstig Smed, Hefaistos lige,
Hoit i Germaniens udstrakte Rige
En Solvernegle, glat, med gylden Lag
Har smedded til den ene Dor, Veninde!
Modtag den af din Ven paa denne Dag
Indsettet med en lille blaa Kierminde.

Oehlenschlæger.

Den bortløbne Amor.

I.

Venus.

(Efter Moschus.)

Dersom nogen Drengen Amor seer,
Strax til mig han ham tilbage bringe!
Kiendelig blandt hundrede han er:
Let omflagrer han paa kiælen Vinge,
Og han hyller sig saa tam, saa mild,
Men i Øiet flammer Luen vild.

Ondskab giemmer han bag sode Smiil;
Buen lille, men med spæde Hænder,
Han fra den sin visse, bittre Piil
Op i Æthren, ned i Orcus sender.
Ofte hån endog har saaret mig,
Thi, det Barn! hans Leeg er frygtelig.

Kan du gribe ham, da fast ham bind!
Steenhaard luk dit Øre for hans Bønner!

Minder Taaren paa hans falske Kind,
Agt det ikke! — Dig et Kys belønner,
Hvis du kan mig røbe, hvor han er;
Flere, hvis ham selv du bringer her.

II.

Amor.

(Efter Tasso.)

Troer du ikke, Moder, at din Søn
Sin Beskytter Gaver kan tilsige?
Tusind Kys jeg lover dig til Løn,
Hvis du vil mig skiule, søde Pige!
Mange tusind! Tallet selv bestem!
Cypris Kys — hvad vil da du med dem?

III.

Første Angiver.

(Efter Meleager.)

Slemme Dreng! hvis jeg dig fat kan faae,
O! saa fast, saa fast skal jeg dig binde!
Hvad var der? Jeg syntes, jeg ham saae.
Sikkert, sikkert sidder han derinde!

Sode Chloe, kom! see op paa mig!
I dit Die har han skiulet sig.

IV.

Anden Angiver.

(Efter Marino.)

Mere Sagen ei behoves nu.
Cypris, lønnen' du til mig betale!
Eller og paa dine Vegne du
Daphne mig at give den befale!
Din Undvegne atter greben er:
I mit Hierte bærer jeg ham her.

Indhold.

Ewald Joh. Winteren, et Fragment. Side 22

Lund C. A., til — — 41

Pram C., Sang bestemt til Indvielsen af Monumentet over anden Aprils Faldne. 37

Rein J., Religionen 17

— — Det Skionne 23

— — til Modgang 50

Sagen L., til min Fadeegn 45

Thaarup Th., Sandhed 21

— — Sang bestemt til Indvielsen af anden Aprils Monument 39

— — til Kiærlighed 54

Oehlenschlæger A., Sang 42

— — til K. M. R., paa hende Fodselsdag 174

Udgiveren, den danske Barnwell, en prosaisk Fortælling 57

— — til en fornem Herre 56

— — efter Boileau 24

— — den anklagede Amor, efter Moschus. 176

Indhold.

Gwald Joh. Winteren, et Fragment . Side 22

Lund C. C., til — 41

Præm C., Gang bestemt til Indvielsen af Monumentet over anden Aprils Faldne . 37

Rein J., Stalloienen 17

— — Det Cellarne 25

— — til Mobgang 40

Cogen E., til min Fadrer 45

Thaarup Ch., Sandhed 22

— — Gang bestemt til Indvielsen af anden Aprils Monument 39

— — til Nimlighed 54

Gehlenschlinger A., Gang 42

— — A. R. R., paa hende Fødselsdag 174

Ubjoeren, den danske Vaarmaal, en præfaist Forrøning 57

— — til en fornem Herre 95

— — efter Bestaan 54

— — den anlægede Mæer, efter Thelstra . 176

125.

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

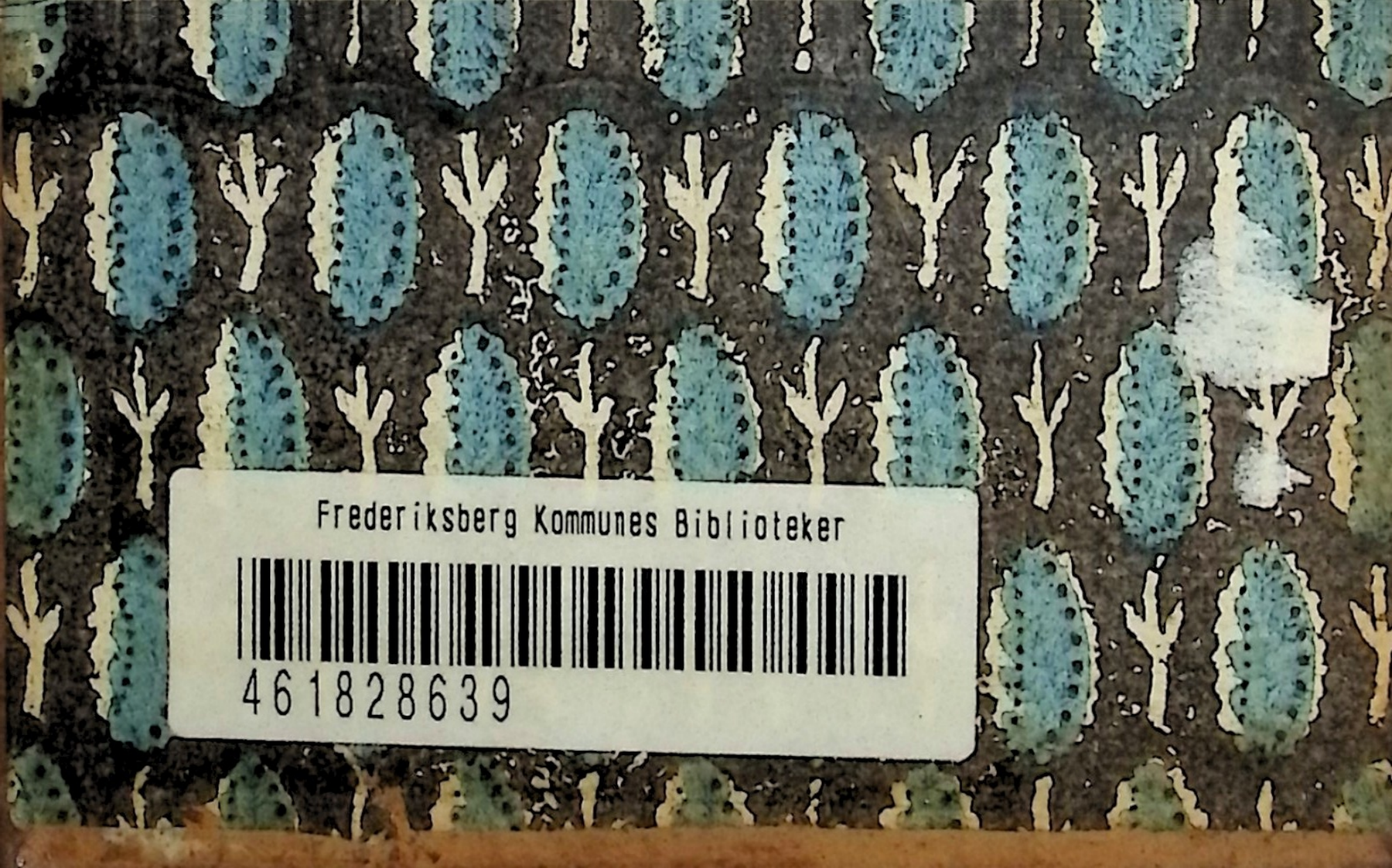
Frederiksberg Kommunes Biblioteker
461828639